

Pátek 29. 6. Příjezd do Lukavce

Chobotnice

Je pátek, je báječný den, na tábor dnes pojedem.

Kufry, bágly balíme, už se velmi těšíme.

Jede i můj kamarád, na piráty budem hrát.

Už funíme po dálnici, kluci, holky, zkrátka všichni.

Já jsem trochu hladová, křičí Lucka Štefcová.

Vídím Týnu, vidím Káču a do lodi hned k nim skáču.

Jmenujem se Chobotničky, nejhodnější jsme dětičky.

Tak jsme plachty napnuly a na moře vypluly.

Tak začaly šarvátky následující posádky:

Kapitáni: Andy Koničková, Týna Kubartová, Káča Moravčíková, Martina Týřová

Posádka: Dan a Vilda Dvořákoví, Zdenka Feleman, Gigi Franková, Honza Pek, Dominik Štemberk, Lucka Štefcová, Kiki Švancarová, Dodo Wollmanová, Bety Zemanová

Lvičata – Kačka Novotná, Miša Vlková

Dne 29. června vyplula naše loď Lvi ohon z rodného přístavu Praha a po klidné cestě bez nesnází s příznivým větrem v zádech dorazila na náš cílový ostrov, kde jsme se rozdělili do oddílů a ubytovali ve stanech v Hronské zátočině u pirátské osady Lukavec. Protože byla posádka nová, musela se mezi sebou seznámit, aby nedocházelo k výtržnostem, jak to mezi piráty bývá. Lvičata si zahrála pirátské seznamovací hry, Mrazíka, Slepou bábu a prošla se uličkou smíchu.

Naše posádka sestává z těchto malých statečných pirátů: Matěj Křepelka, Boris Novák, Bára Polášková, Aneta Filáčková, Katka a Dan Benešovi, Ondra Kolař, Jaromír Řídký, Anička Tesaříková a Andulka, Honzík a Janička Pickovi. Jejich oddílovými kapitánkami se stávají Kačka zvaná Novotka, Monika Týřovka a Miša Vlkovka.

Po večeri si lvičata rozdělila lodičky označené vlaječkami pro plavbu na plánu našeho ostrova, po kterém budeme putovat a pátrat po nemocném lvu, kterého musíme co nejdříve najít a vyléčit, jinak království zvířat přijde o svého krále a nastane zmatek. A to přece nemůžeme dopustit!

Sojky – Laura John

Konečně je to tady, po roce zase stojíme na Opatově a chystáme se odjet na tábor do Lukavce. Cesta nám ubíhala celkem rychle, sdělovali jsme si zážitky z celého roku co jsme se neviděli a tak jsme se ani nenadáli a už jsme se ocitli u křížku a pomalu zamířili do tábora. Našly jsme si svoje stany, vybalily a potom jsme se Žůžou Vojačkovou a s instruktorkami šly hrát seznamovací hry, protože mezi námi byly i holky co jsou na táboře v Lukavci poprvé.

Po návratu do tábora jsme zblajzly večeri od maminek a pomalu se začaly chystat na noční hlídky, které jsme schytaly hned takhle zraje. Večěrka byla v deset hodin, my jsme začaly

hlídat od půlnoci, naštěstí jsme holky nebojácné a tak jsme ty první noční hlídky zvládly le-
vou zadní.

Lišky – Kačenka Kolářová

Jen co jsme dorazili na Opatov, nasedli jsme do autobusu a jeli jsme. Cesta byla pozorhod-
ně krátká! Když jsme si vybalili, eventuelně se převlékli, hrály jsme nejdřív asi 3 seznamova-
cí hry a potom spoustu jiných. Nás Lišek je spousta, abychom se nebály Vlka nic: Bára Anto-
šová, Katka Kolářová, Verča Kolářová, Eliška Kolomazníková, Terka Nejedlá, Lenka Něm-
cová, Blanka Řičková, Andy Stanovská, Šárka Špotová, Klára Valdhansová a podařené ve-
doucí Bára Herzánová, Dáda Součková a Terka Kujanová

Po večerce jsme šly spát v deset hodin a asi chvíli před půl dvanáctou nás Bára Herzánová
„šetrně“ vzbudila a dovedla nás jednotlivě k Dádě Součkové, jež stála za stanama, a ta nás ve-
dla přes louku k d'olíku, kde nás předala Terce Kujanové a ta nás, jak jinak, než zavedla do
d'olíku, kde spal pirát, kterého jsme nesměly vzbudit, ale měly jsme mu vzít šátek. Jedna
z nejtíšších byla Terka Nejedlá. Všechny jsme to úspěšně zvládly a konečně šly nerušeně
spínkat.

Medvědi – Mikuláš Burgl

Tak jsme se zas po roce sešli v 16:00 poblíž Opatova k odjezdu na náš milovaný tábor v Lu-
kavci. V půl dorazily autobusy a už se řítíme směrem k táboru.

Medvědů je letos deset, jsou to: Tomáš Hanzálek, Matěj Štětkař, Vašek Kubačák, Filip
Hrubant, Patrik Malík, Honza Kvapil, Ota Novotný, Manul John, Martin Sedláček a David
Stanovský (Krtek). Vedoucí od medvědů jsou Mikuláš Burgl, Kuba Antoš a v sobotu by měl
dorazit i Standa Krejčí.

Po vybalení věci a zabydlení stanů, jsme šli do lesa ke krmítku hrát seznamovací hry, troj-
nožku (Filip Hrubant si výjimečně nic nezlomil) a frisbee. Pak jsme si šli odpočinout do tá-
bora a připravit se na večerní softball. Připojil se k nám i JiPo (Jirka Pokorný) a několik dal-
ších vedoucích.

Po pauze jsme vyzvali oddíl Bobrů na zápas ve frisbee, ale dostali jsme od nich pořádně
na... takže je příště budeme muset vyzvat na něco jiného. V deset hodin se zatroubila večerka
a my jsme se uložili k první táborové noci.

Sobota 30. 6. Osvobození uloupených vedoucích

Chobotnice

Po snídani jsme vyrazili skládat do Malíkární origamy. Naučili jsme se skládat lodičku i par-
ník. Obojí jsme si krásně vybarvili a jedno použijeme do oddílového bodování. Pak už jsme
skrz okno viděli, že sluníčko na nás vykukuje, tak jsme se odebrali za stany hrát hry a proběh-
nout se. Při hře „Lovení pirátského šátku“ jsme byli tak zapálení, až se Bety Zemanová s Luc-

kou Štefcovou srazily. Udělaly si pěknou bouli na čele, ale obě to braly velmi statečně. Dále jsme se naučili mnoho nových her. Když jsme se pěkně vyřádili, vrhli jsme se na tvorbu společné obrovské chobotnice. Každý pirát si vybarvil jedno chapadlo, ale dvě chapadla zůstala prázdná, protože Vilda a Dan Dvořákovi přijedou až v neděli.

Po obědě na nás čekal obrovský úkol. Zlí nepřátelé nám dají poklad, pokud jim pomůžeme vysvobodit zajaté piráty. Nebylo to úplně jednoduché, ve smíšených skupinkách jsme museli splnit několik těžkých úkolů, ale zvládli jsme to a piráti jsou vysvobozeni. Měli jsme velkou radost, a tak jsme se rozhodli to oslavit. Zpívali jsme, tančili a pili ... Ale naši oslavu přerušil příjezd nepřátelské pirátské lodi s pokladem. Výměna proběhla hladce, až na to, že jsme zjistili, že nám k pokladu chybí klíče. Tak trochu naštvaní odcházíme do svých kajut.

Lvičata – Kačka Novotná, Miša Vlková

Dopoledne na nás čekal první úkol na ostrově. Zvířátka nám sice slíbila pomoc při pátrání po nemocném lvovi, ovšem museli jsme nejdříve vyluštit hádanky. Nejlepšími luštiteli hádank se stali: Anetka Filáčková, Káťa Benešová, Matěj Křepelka, Honza Pícka a Anička Tesáříková. Také jsme procvičovali uzlování, neboť správný pirát umí vždy sobě přivázat loď v případě stavu ke kůle či k palmě na opuštěném ostrově. Dále jsme trénovali lovení rybiček a ocásků veverek, nakreslili si jmenovky na stan, abychom věděli, jakou kajutu obývá ten který pirát či pirátka a vyvěsili jsme si naši pirátskou vlajku, kterou jsme společnými silami vytvořili pro naši loď Lvi ohon.

Po obědě nás čekal nadmíru složitý úkol. Z našeho tábora bylo uneseno 7 pirátů. Byli jsme náhodně rozděleni spolu s velkými piráty a pirátkami mezi sedm oddílů a šli těch 7 zajatců zachránit. Každý oddíl jednoho zajatce splněním sedmi úkolů. Každým splněným úkolem přišel strážce o jeden život. Ale museli jsme být dostatečně rychlí, neboť po sedmé hodině večerní měli všichni nezachránění zajatci padnout do rukou kata. První úkol vyžadoval nesmírnou zručnost, přemýšlení a spolupráci. Každý z nás musel prolézt jedním okem pavučiny tak, abychom se jí ani zlehýnka nedotkli, přičemž jsme museli vystrídat všechna oka. Fuška, ale zvládli jsme to! Naším úspěchem posílení, pokročili jsme k úkolu druhému – k výrobě 3 m dlouhého lana z přírodních materiálů. Třetí úkol byl určen pro obzvláště mrštného člena posádky, který měl ukrást oslepenému strážci nepozorovaně zbraň. Poté museli tři silní plavčíci odnosit štafetu všechny dělové koule z blízkosti strážce a následně musel jeden z nás vyšplhat na strom pro klíč. Strážce pomalu umíral. Již mu zbýval poslední život, tak se chtěl před svou smrtí očividně pobavit. Poslední úkol zněl: „Dvě pirátky a dva piráti převlečení za pirátky mě musí oblouznit tancem, jinak zajatec zemře!“ S vypětím posledních sil jsme splnili i tento úkol. Zajatec zajásal! Strážce přemožen a spoután námi vyrobeným lanem. Unesený pirát poté bezpečně doručen do tábora. Na počest úspěchu při zachraňování všech sedmi pirátů a pirátek se uskutečnila pirátská slavnost s tanci a soutěžími.

Večer, když byla zábava v nejlepší, se ovšem náhle objevil ze zátoky téměř neproniknutelný dým, řev, burácení a hluk. To jak lítaly vzduchem dělové koule. Ani jsme se nenadáli a stali jsme se svědky námořní bitky. Nic jsme však neviděli. Mlha, že by se dala krájet. Zato jsme slyšeli. Naše fantazie pracovala naplno. Musela to být děsivá bitva, neboť přes hluk a vý-

JOSEF BEN ODEHNAL

1920–2007

střeily nebylo slyšet vlastního slova. Po chvíli hlomoz ustal a z mlhy se vynořili dva stářím a opilstvím sešlí piráti, vezoucí na své bárce jakousi truhlu. Na sto procent uloupenou. Mohli jsme se jen domýšlet, co se v ní asi tak skrývá za bohatství. Byla jistě plná zlata a drahého kamení, a proto jsme se jí rozhodli vyměnit za těch 7 zajatců, přestože záchrana byla tak náročná. Ale co naplat, peníze jsou peníze, to ví přece každý pirát. Jaké bylo ale naše zklamání, když jsme zjistili, že truhla je uzamčena sedmi zámky. Ale to už byli ti dva pryč. Jak s našimi zajatci, tak i s klíči. Prohnání filutové.

Sojky – Julie Šertlerová

Dnes nás otravný hlas trubky vzbudil v sedm hodin, šli jsme na rozvěičku a pak hned na snídani, což byl rohlík s marmeládou. Chvilí po snídani byl nástup, kde jsme vztyčovali vlajku České republiky.

Přes den jsme hráli turnaj v twisteru (kdo nehrál, tak dělal z modeliny svého spolubydličeho). Hned poté přišlo na řadu vyrábění šátků s pirátskými motivy, protože tento rok hrajeme na piráty, tak abychom byly pěkné pirátky potřebujeme pěkné pirátské šátky. K obědu jsme měli od naší Ireny pörkovou polívku a výborný guláš s těstovinami. Odpolední klid byl jak jinak než klidný.

Po poledním klidu jsme hráli celý tábor první etapku v boji za zachráněním uloupeného pokladu. Účel hry bylo osvobodit zajaté piráty, které jsme pak měli vyměnit za aztécký poklad. Museli jsme vyrobit tři metry dlouhý provaz z přírodního materiálu s kterým jsme hřídače našeho piráta svázali, ale to až úplně nakonec, ovšem nejdřív jsme museli sundat klíč ze stromu, všichni prolézt pavučinou, obloudit hřídače tancem, dva kluci převlečené za holky a dvě holky. Nejlepší tanečník byl Dima Felcman, kterému to jako holce moc a moc slušelo. Po příchodu do tábora nás čekaly pirátské tance. Nikdo se k tancování moc neměl, ale vedoucí to tam dokonce pěkně rozproudili. Z pirátských tanců nás přerušil až hlas trubky, který nás svolával na večeri, byl chleba s pomazánkou. Po večeri jsme ovšem zase pokračovali v tancování. Hráli jsme i různé hry, např. namotávání bonbonu na provázku na jazyk, nebo kdo sní nejdřív mrkev na provázku, celý tábor se zapojil až do podlézání tyče na hudbu, která se ovšem stále snižovala, jednou z nejlepších byla Lucka z Chobotnic, ale i ostatním to moc šlo. Dokonce jsme se i přetahovali, malí proti malým, velké holky proti velkým a velcí kluci proti sobě.

Asi po půl hodině nás přivedli k molu a tam přijeli piráti s pokladem. Když odpulili od břehu, tak nám teprve laskavě uráčili říct, že od truhly nemáme klíče a že si je nejdřív budeme muset vybojovat. Potom už následovalo jenom zalehnutí do spacáků a tvrdý spanek. Dobrou noc!

Lišky – Blanka Řičková

Ráno po budičku jsme vytáhli vlajku. Vlajku vytáhli Vašek Kubačák a Filip Hrubant z družiny Medvěďů, kteří dostali poctu čistoty.

Dopoledne jsme strávily s oddílem Medvěďů a Vlků v lese, kde jsme hráli hry, jako je Vlajka a přemísťování hada přes zakázané území. Pavel Jína se zranil již při první hře. Při vlajce

HRONSKÉ PRÁVO – POLEDNÍ SPECIÁL

KAUZA S FALEŠNÝMI INGOTY POKRAČUJE

VOBĚHU BYLY OBJEVENY FALEŠNÉ STOINGOTOVKY

Pracovníci Centrální Lukavecké banky objevili v oběhu několik kusů falešných bankovek v nominální hodnotě 100 Ingotů. Vzhledem k nezdopovědnému přístupu jednoho z pracovníků banky se bohužel nepodařilo falzifikáty prozkoumat a byly nedopatřením vráceny zpět do oběhu.

„Odhadujeme, že oběhá přibližně 20 až 30 kusů falešných bankovek, pracovníci banky se intenzivně snaží falzifikáty vypátrat a co nejrychleji stáhnout z oběhu,“ uvedl mluvčí Centrální Lukavecké banky Čeněk Kolomazník.

Centrální banka také vyzvala všechny občany k maximální opatrnosti při provádění peněžních transakcí do doby než bude odhalen vlnk a všechny falzifikáty budou staženy z oběhu.

Toto je oficiální materiál Centrální Lukavecké banky, jeho pravost je ověřena podpisem guvernéra a víceguvernéra.

Mikuláš – guvernéř

Jonáš – víceguvernéř

HRONSKÉ PŘÁVO – SPECIÁL

SKANDÁLNÍ ODHALENÍ – NEBEZPEČNÉ PADĚLKY PADESÁTINGOTOVÝCH BANKOVEK SE DOSTALY DO OBĚHU!

Mluvčí Lukavecké národní banky Čeněk Kolomazník vystoupil brzy ráno se šokujícím prohlášením, týkajícím se objevení nebezpečných padělků padesátingotových bankovek. Centrální banka vyzývá veřejnost, aby dbala maximální opatrnosti při všech hotovostních transakcích, při kterých je používáno padesátingotových bankovek.

Mluvčí Lukavecké centrální banky Čeněk Kolomazník popisuje rozdíl mezi pravou bankovkou a falzifikátem: „Jedná se o velmi nebezpečný padělek, téměř dokonale napodobující originální předlohu. Nejzřetelnější chybou padělků je zatmavení horního prostředního pole přední plachty lodě. Podle tohoto znaku lze při dostatečné pozornosti padělek snadno odhalit.“

Pro přesnější rozlišení falzifikátu od originálu přikládáme vzor obou verzí bankovek.

Pravá bankovka – všechny plachty jsou světlé.

Falzifikát – jedno z polí na plachtě je zčerněno

VAROVÁNÍ

Každý kdo bude přistižen při pokusu zaplatit pomocí falešné bankovky (at už úmyslně či nevědomky) zaplatí pracovníkovi Centrální banky či její pobočky pokutu ve výši 200 Ingotů. Při opakování tohoto činu hrozí pachateli pokuta ve výši 1000 až Ingotů. Výbrané pokuty budou použity k humanitárním účelům.

POKER SALŮN – ÚPRAVA PRAVIDEL

Ve světle nových událostí přestávají být z bezpečnostních důvodů při hře Pokeru akceptovány všechny bankovky v nominální hodnotě 50 Ingotů. Ostatní bankovky platí nadále stejně.

Vášek Kubačák nastavil Pavlovi Jínovi nohu a ten spadl a málem si vyhodil koleno, načež byl odveden do tábora.

Když jsme dorazili do tábora, měli jsme oběd. K obědu byla pórková polévka a těstoviny s omáčkou a vepřovým masem. Po obědě byl konečně polední klid.

Když jsme byly všichni odpočatý, tak jsme vyrazili vysvobozovat sedm zajatých pirátů. Každý z nich byl hlídán vojákem jejího veličenstva. Zajatci měli být v sedm hodin popraveni a tak jsme si museli pospíšet a vytvořit skupinky. V každé skupince musel být určený počet Lvícat, Tygřat, Sojek, Lišek, Medvědů, Vlků a Bobrů. Pro jejich vysvobození jsme plnily různé úkoly. Měli jsme prolézt pavoučí síť a to tak, aby každým okem pavučiny prolezl alespoň jeden. Pak jsme měli odnášet dělové koule člunovým během. Projít okolo strážce, který měl zavázané oči, aniž by se nás dotkl. Také jsme hledali po lese klíč, který byl ukryt kdesi v koruně stromu, takže jsme pro něj museli dolézt. Poslední úkol spočíval v omámení strážce tancem. Každá skupinka si vybrala dvě dívky a dva chlapce, kteří se převlékli za tanečnice a omámili strážce. Čenda Kolomazník, kterého mámili Šárka a Eliška Špotovy a Milán Věrtelář s Martinem Sedláčkem, se cítil omámen ještě dlouho poté. Nakonec se nám podařilo osvobodit všechny zajatce i Jonáše a vrátili jsme se zpět do tábora.

Večer se konaly pirátské tance na oslavu úspěšně osvobozených pirátů.

Po večeri jsme piráty vyměnili za truhlu s pokladem. Než jsme ale zjistili, že nám podlí mořští bardové dali sice truhlu, ale bez klíčů, tak už byli fuč. Ach jo, nezbyvá nám, než se vypravit je získat.

Medvědi – Tomáš Hanzálek, Matěj Štětkař

Ráno po vzružení jsme se nasnidali, umyli nádobí, jelikož jsme měli službu. Po malé chvilí jsme odesli do lesa hrát hry. Hráli jsme hlavně vlahku. Po vlahce jsme odesli na oběd. Po obědě následovala celotáborová akce Záchrana pirátů. Utvořili jsme skupiny a šli jsme hledat zajaté vedoucí. Každého vedoucího hlídal strážce, který ho propustil až poté, co jsme splnili všechny úkoly. Po návratu do tábora začala pirátská oslava zachránců. Pak v noci přijeli piráti, dali nám truhlu, vzali si osvobozené vězně, ale řekli, že od truhly nejsou klíče a to bude náš letošní hlavní úkol. Najít klíče.

Vlci – kolektiv autorů

Uplynula první noc a my celý natěšení vstávali a těšili se co nás bude dnes čekat. Po první snídani a následném nástupu, na kterém se nám všichni vedoucí představili, jsme se rozhodli jít s liškami do lesa za silnicí hrát hry.

Nejprve proběhlo seznamování mezi námi a liškami. Zahráli jsme si hru – Sedím, myslím, miluji a následovala hra rozvozování uzlů. Velmi úspěšným hlídačem uzlů byla Eliška Kolomazníková, které neunikl ani jeden zloděj uzlů. Za to Milánek Věrtelář musel počkat než většina lidí uzly rozváže a ukradne, protože chudák svůj uzel, který měl rozvázat měl až úplně ve spod a tak mu hrozilo chycení. Tak tam tak seděl a čekal a když konečně mohl jít ukrást svou uzlovačku, byl chycen.

Zanedlouho se k nám přidali i medvědi a hráli jsme Vlajku. Všichni pilně hledali, ale protože Vášek Kubačák vlajku schoval důkladně, jeho družstvo celou hru vyhrálo.

Po obědě začala první pirátská hra. Za úkol bylo vysvobodit zajaté piráty a obalamutit hliďáče. Každá skupina měla za úkol – prolézt pavučinou, vytvořit tři metry dlouhý přírodní provaz, sebrat hliďáči jeho zbraň a najít klíč. Někteří si s tím poradili hravě, některým to trvalo docela dlouho. Jakmile byli všichni vysvobozeni utkali jsme na pirátskou hostinu s pirátskými tanci. A tam se hodovalo, tancovalo a oslavovalo. Oslava trvala dlouho, až na samém večeru přišel velký výstřel a mlhou po rybníce přijeli piráti, kteří si přijeli pro zajaté. Za odměnu nám dali truhlu plnou pokladu. Ale nebyli by to piráti, kdyby vše šlo hladce. Nedali nám klíč. Pouze se škodolibě zasmáli a řekli: „A ty klíče, ty si už musíte najít sami. Cha cha cha.“ A úkol byl hnedle na světě.

Neděle 1. 7. Příprava na putování

Chobotnice

Se svými instruktorkami jsme šli probádat okolí tábora. Při této příležitosti jsme si zahráli několik her, které prověřili naše smysly. Například jsme se měli co nejtišeji přiblížit k hliďáci, který měl zavazané oči a střežil pirátský šátek a ten mu ukrást. Nejsikovnější byla Dodo Wollmanová a Dominik Štemberk. A při odhadu času měli navrch zase Kiki Švancarová a Grigi Franková. Před obědem ještě dorazili dva poslední piráti naší lodi Vilda s Danem (Dvořákoví).

Po obědě proběhla první očista v luxusní lukavecké koupelně. Zdendovi Felcmanovi se moc tento nápad nezamlouval, ale pak se tam rachtal jako ryba ve vodě a nemohli jsme ho dostat ven. Protože jsme byli čisti, tak jsme se zase museli hned ušpinit a při hrách na louce se nám to úspěšně dařilo.

Potom nám udělal velkou radost Honza Mládek, který nám dal překrásné zpěvničky a my se nemohli dočkat našeho prvního tábora. Zaplál oheň i naše lice, zpívali jsme z plné plice.

Táborák se blížil ke konci, když si pro nás přišla Týna Kubartová s Káčou Moravčíkovou, že mají pro nás nějaké překvapení. Tmavým lesem plným strašidelných stínů jsme po dvojitých muselích jít až ke krásnému stromu, pod kterým na nás čekal pro každého jeden dáreček. Nejvic se bál asi Vilda Dvořák, který uronil i slzu, ale nakonec to zvládl výborně, pro Honzika Peka to nebyl žádný problém. Víte, co bylo v dárečkách? No přece krásná pirátská fialové pruhovaná trička s chobotnicí.

Sojky – Lucka Vavrušková

V neděli po snídani jsme vyrazily s Medvědem do nedalekého Jelenova k rybníku, kde byl minulý rok celodenní výlet. Měli jsme se tam koupat, ale když jsme dorazili, zjistili jsme, že je rybník vypuštěný, tak jsme měli bohužel smůlu smůlovatou. A abychom se zabavili, hráli jsme různé hry. Například evoluci. Také jsme museli postavit co nejdělsí dráhu z šípek. Miku-

HRONSKÉ PŘÁVO – SPECIÁL

Mikuláš Burgr, Jonáš Hecht

Pondělí 9. 7. 2007

KRACH INGOTU

Zpráva dne – krach na Lukaveckém peněžním trhu!

V časných ranních hodinách dne 9. 7. 2007 došlo k nečekanému objemu obchodů s krátkodobými pokladničními poukázkami nominovanými v měně Ingotu, důsledkem čehož byla centrální táborová banka nucena výrazně devalvovat měnu a znatelně oslabit její koupěschopnost.

Veškeré hotovostní zásoby Ingotů ztráci s okamžitou platností hodnotu přibližně na úroveň jedné pětiny jejich původní hodnoty. Cena všeho zboží a služeb vzrostla okamžitě přibližně na pětinásobek, zatímco reálné příjmy z her, úklidu a jiných soutěží tomuto růstu zatím nestačí.

Více informací podal mluvčí Lukavecké centrální banky Čeněk Kolomazník: „Jde o největší měnovou katastrofu od začátku tábora. Nejvíce budou postiženi ti, kteří mají dnes mnoho Ingotů a jejich úspory se tedy nejvíce znehodnotily. Centrální banka nyní vyvíjí veškerou činnost směrem ke stabilizování situace, nicméně nevyključujeme, že měna devaluje ještě dnes o dalších 100 až 200 procent.“

Již několik minut po události byla centrální Lukavecká banka nařčena ze záměrného znehodnocení měny, k čemuž se její mluvčí vyjádřil slovy: „Centrální banka odmítá veškerou zodpovědnost, a pokud do toho bude někdo strkat nos, bude pokutován pokutou ve výši 200 Ingotů.“

Názory expertů na vzniklou situaci se značně liší. Zatímco jedni předpovídají další oslabování Ingotu

a jeho postupnou nulifikaci (zneplatnění měny), jiní věří, že další oslabování měny nehrozí. Nicméně již nyní se začalo obchodovat se službami jako mytí esůsů či úklid ve stanech v obavě z dalšího znehodnocování úspor.

POKER SALŮN MĚNÍ PRAVIDLA

V reakci na devalvaci Ingotu mění Poker salůn pravidla pro vstup do hry. Zatímco ještě včera potřeboval každý hráč pro vstup do hry 20 Ingotů, nově potřebuje každý hráč minimálně 100 Ingotů, jinak nemůže vstoupit do hry. Základní vklad se dočasně zvyšuje na 1 Ingot, postupně bude zvýšen až na 5 Ingotů.

CENTRÁLNÍ BANKA ZAČNE STAHOVAT NIŽŠÍ BANKOVKY Z OBĚHU

Vzhledem k devalvaci Ingotu začíná Centrální banka stahovat bankovky s nižší nominální hodnotou z oběhu. V první řadě půjde o bankovky v hodnotě půl Ingotu, jejichž platnost končí zítra v úterý 10. 7. 2007 v 15:00 hodin. Do této doby si může kdokoliv nechat vyměnit své bankovky v hodnotě půl Ingotu u kteréhokoliv pracovníka Centrální banky za bankovky vyšší nominální hodnoty. Podrobnosti o stahování dalších bankovek z oběhu budou upřesněny.

prkny všechny stěny a to velice precizně a přesně seříznutými prkny (ani nechci uvažovat, kolik času to zabralo). Následovalo několik nátěrů, nasazení střechy, přesun nad jámu a usazení na nosné trámy za pomoci oddílů velkých kluků.

O víkend odjel Honza do Prahy. Vojtu už práce pomalu přestávala bavit, tudíž jsem většinu dalších prací obstarával osamocen, a to znamenalo další mírné zpoždění kolaudace. Dvěře se mi podařilo vyrobít a slícovat až neuvěřitelně přesně a bez mezer mezi prkny, na což jsem byl tehdy patřičně hrdý, ale... (viz Hružné listopadové zjištění). Dalších nespočet hodin zabralo zakrytí zbytku jámy, aby do ní nikdo nespadl. Tímto bych chtěl opravdu upřímně poděkovat Mikulášovi za tak velkou díru. Kdy jindy a kde jinak bych mohl nařezat tolik prken a zatlouci tolik hřebíků. A nakonec i neprávem počasi způsobila, že izolace na střechu byla položena až těsně před koncem tábora. Veškerá vynaložená námaha se však vyplatila a nové záchody jsou dle sdělení uživatelů velice luxusní.

Hružné listopadové zjištění: Jen pár měsíců po dokončení došlo vlivem pohybů celé stavby a za přispění podzimního počasí k tomu, že původně přesně lícující dveře nelze ani po odstranění instalovaných zámků otevřít. Což lze u kadibudky považovat za celkem vážný nedostatek, který budu muset co nejdříve (v rámci poskytnuté záruky) odstranit.

A na závěr zpráva táborového ekoservisu: Při předtáborovém úklidu bylo v rámci likvidace starých ekologických zátěží okolí tábořiště odvezeno do šrotu asi 600 kg železa. V průběhu tábora pak díky pečlivému třídění odpadu, které prováděli všichni táborníci (ač někteří méně pečlivě, zejména pak někteří vedoucí) se podařilo vyprodukovat jen asi 10 pytlů netříděného odpadu a vyřídít 14 velkých pytlů plastů, 6 pytlů papíru a 3 pytle skla.

lás Burgr to s Kubou Antošem potom všechno změřili a výherci dostali ingoty, což jsou táborové peníze, ale jenom pro klučíči oddíl. Velmi vtipná hra byla na brtníka, to se každý musí chytnout stromu, vyskočit na něj a vydržet na něm co nejdéle, velmi dobří brtníci byly Anča Franková a Standa Krejčí.

Po náročných hrách nám vyhládlo a tak jsme se vrátili do tábora na oběd. Bohužel jsme měly zrovna v ten den kuchyňskou službu a tak jsme se místo povalování o poledňáku zabývaly kuchyňským nádobím. Zkrátka povinnosti jsou povinnosti. Ještě jsme se stihly chvíli opalovat v sauně a večer nás čekal táborák.

Lišky – Bára Antošová

Po ranním budičku, který byl dnes v osm, protože je neděle, jsme si zacvičili a vydali na vydatnou snídani.

Poté jsme šli do lesa hrát hry s Bobrama. Nakonec se přidali i Vici. Hráli jsme hry s papírovými koulema. Nejprve jsme stříleli na cíl – strom. Pak jsme se rozdělili na dvě družstva. Jedno družstvo stálo po stranách uličky a každý měl jednu papírovou kouli, kterou mohl kdykoliv během hry použít. Druhé družstvo se snažilo proběhnout uličkou a to tak, aby se na druhou stranu dostalo co nejvíce nezasažených členů. Pak se role obrátily. Druhá hra spočívala v tom, že jsme měli dohodit co nejdále koule. Pak vyhrálo to družstvo, které nanosilo nejvíce koulí a postavilo z nich nejvyšší věž. Soutěž o největší šišku vyhrála s přehledem Lenka Němcová.

Pak už jsme měli dost šišek a koulí a přesunuli jsme se ke Koníkovi, kde nás čekaly prolézačky z lan a provazů. Na té jsme se vyblbli a šli zpět do tábora na oběd.

Po odpočinku jsme se převlékli do plavek a šly se koupat do rybníka. Nejprve se nám tam moc nechtělo, ale nakonec jsme se překonaly a skočily tam všechny. Po chvíli koupání a ležení u sauny jsme se šli projet na lodičkách, kde jsme trénovali na závody. Nakonec jsme se sehráli a docela nám to šlo.

Po večeri jsme seděli a zpívali u táboráku a pak šli spát.

Medvědi – Vašek Kubačák, Filip Hrubant

Dnešní ráno jsem zahájil „krásným raním překvapením pro Fífu Hrubanta“. Kluci ho chtěli odnést ze stanu zabaleno ve spacáku, ovšem marně! Pár minut nato byla snídáně a hned poté nástup. Potom jsme se zabalili a překvapivě jsme šli na menší výlet se Sojkama, Filipem Hrubantem, Martin Sedláčkem a Krtek Stanovský zůstali za trest v táboře a drhli prkna na holčičích záchodech. Zbytek šel k rybníku hrát hry.

Když jsme tam přišli, byli jsme překvapeni, že je rybník vypuštěn, a tak jsme začali hrát hry. Nejdříve jsme sbírali papírky po lese, na kterých byly body, za které jsme potom dostali Ingoty (peníze).

Pak jsme se vrátili do tábora. Přišel jsem jako první a uviděl něco opravdu vtipného. Před naším stanem ležel Filip Hrubant a byl příkryt dekou při venkovní teplotě asi 31 °C. Pak jsme si většina lehla a čekala na oběd.

Odpoledne po poledním klidu jsme šli do lesa na dříví na táborák. Když už jsme měli odnoženo dost, tak na nás Miki Burgr začal frajeřit s motorovkou a rozřezal silnější klacky. Kupudivu se mu nic nestalo. Pak Standa Krejčí, Fífa Hrubant, Manuel John a Kvápa (Honza Kvapil) stavěli táborák a Krtek Stanovský šel do lesa pro smůlu na louči. Bobří nanosili ještě chrstál, kterým jsem náš trochu krivý táborák napěchovali.

Večer zapálil Krtek Stanovský táborák a ožehlo to pár lidí. Po táboráku jsme šli spát.

Pondělí 2. 7. Odchod na putování

Chobotnice

Dnes ráno jsme si dobalili věci na puták a vyrazili na Trnávku. Cesta bude hrozně dlouhá, proto Týna vymyslela hru „O zlaté valouny“. Po cestě jsme dostávali různé hádanky a úkoly, hráli jsme hru „Píráť řekl“ a podle toho, jak byl kdo všímavý a dobrý, tak získával nebo ztrácel zlaté valounky. Nejdůležitější však bylo ztrácení valounku za říkání zakázaných slov. Zakázaná slova byla: já, cesta, nohy. Kdo ho vyslovil, odevzdával valounek. Jako první ztratila valounek Kiki Švancarová, ale nebyla zdaleka jediná. Zdenka Felcman jich zase ztratil nejvíce. Celou hru vyhrála Gigi Franková.

Došli jsme všichni celí a zdraví a tím jsme dokázali, že i malí píráťi zvládnou ujít tak dlouhou cestu 16 km. Obzvláště dobrými chodci byl Vilda Dvořák s Danem Dvořákem. Pak jsme se již jen zabydleli ve stanech, hráli si s Lvíčaty a šli spát.

Lvíčata – Kačka Novotná, Míša Vlková

Ráno jsme si dobalili baťohy a vyrazili na puták. Přece musíme zachránit nemocného Iva! Naši čtyřdenní výpravu jsme začali v osadě Lukavec, a to konkrétně v obchodě s potravinovým zbožím a na dětském hřišti. Když jsme slupli oběd a nakoupené dobřůtky a dostatečně si vyhráli na prolézačkách, houpacích, s lítacím talířem a zanechali za sebou na asfaltových cestách úžasně stopy pomocí barevných kříd, vydali jsme se za naším Ivem.

Po příplutí na místo stanování jsme si založili dočasnou stanovou osadu a hned vyrazili na průzkum okolních lesů, vod a strání. Jelikož jsme včera po vyluštění hádanek zjistili, jaká zvířátka nám pomohou při pátrání po Ivovi, našim dalším úkolem bylo postavit jim na oplátku co nejluxusnější bydlení. Lvíčátka se rozdělila do různé početných skupinek a začala stavět domečky pro rozličná zvířátka. Večer se konal štafetový závod na různé způsoby: například běh s síškou na lžici, běh poslepu, běh s trakačem či „běh“ hada aj. Vydatný déšť zahnal některé do stanů, jiné do lesa, kde se hrála Škatulata batulata či Sardele.

Vtip pro dnešní den:

Výkoukne krokodýl z vody na rybáře a ptá se:

„Berou, berou?“

„Kdepak, ani ťuk...“

„Tak se na ně vykašli a pojď se vykoupat.“

už hotový svým prstem, takže se mu vytvořil pěkný puchýř. Aby toho ale nebylo málo, tak si ho propíchnul svým zálesáckým nožikem. Bára Herzánová, která mu puchýř poté odborně ošetřovala, nad tím jenom kroutila hlavou. Na druhou stranu ještě štěstí, že ho nezkoušel jazykem.

V noci jsem se vzbudila za vydatného deště. Nevím, jaký mistr architekt stavěl naši celtu, ale řeknu vám, že za deště není moudré, když vám spodní okraj plachty (na kterém ležíte) přesahuje přes horní okraj. Voda kapající na onu přechůjící část má snahu se na ni hromadit a tak se vedle mě vytvořilo pár centimetrů hluboké a asi půl metru v průměru veliké jezírko. Naštěstí nikdo nepromoknul. Za chvíli přišel Manuel John, že jim teče do stanu, protože nemůžou zapnout zip. To našěstí šikovní kluci mezitím spravili karimatka, takže jsem šla zase na kutě.

Ráno jsme si po snídání začali balit věci a zahlazovat ohniště. Bylo velmi zamračeno a stále se obloha tvářila, jako že začne pršet.

Kolem poledního jsme se vydali na cestu. Jak už to bývá, cest zpět byla záhadně kratší a rychlejší. I někteří loudalové se již zocelili. Možná to bylo kvůli vidině otevřených krámků v Lukavci, kde se zavírá ve čtyři a všichni to chtěli stihnout.

Tak nám nezavřeli. Kuba Antoš s Patrikem Malíkem se šli podívat, zda není otevřená cukrárna, a když přišli s dortíky, tak jsme se dohodli na prodloužení rozchodu. To se ale stalo pro mě něco nepředstavitelného a totiž to, že jsem byla jediná, kdo chtěl jít do cukrárny a tak jsem si zaběhla pro kremroli a ostatní dohnala za Lukavcem.

V táboře proběhlo rychlé vybalení a začali jsme se nakládat jeden po druhém do vaniček, abychom to stihli dříve, než přijdou z putování ostatní oddíly.

Ze zákulisí tábora 2007 (stavba dvojkadibudky pro vedoucí a třídění odpadu)

Jindra Mládek

Po několika letech strávených na šikmé a poslední rok velmi šikmé ploše se vedoucí dočkali nových kadibudek. Moc si jich letos ovšem neužili, jelikož se jejich stavba protáhla prakticky na celý tábor. Ale hezky od začátku.

Po likvidaci starých záchodů se Mikuláš Burgr a další neznámí hrdinové pustili v jarních měsících tohoto roku do kopání jámy pro nové záchody. Mikuláš mi ještě před započítím praci volal, aby se ujistil o rozměrech jámy. A kopali a kopali a kopali, až vykopali past na mracu, než rozumně velkou jámu pro dvojkadibudku.

Zpracovat projekt stavby bylo po dřívějších zkušenostech s obdobnými stavby větších rozměrů (chlapecké a dívčí záchody) velice jednoduché. Vlastní stavby se pak účastnili jen Ti nejlepší z nejlepších – Vojta Kolomazník, Honza Mottl a já. Nosná konstrukce se stavěla mimo jámu a byla hotová celkem rychle, ale následné práce se postupně protahovali a termín slavnostního otevření se neustále oddaloval. Přes puťáky se Vojtovi s Honzou podařilo pobít

můžeme brát pitnou vodu. Pak ještě kousek a hurá – cihelna náš vysněný cíl. Bára Herzánová už nám kulhá vstříc. Holka šikulka si hodila při stavbě ohniště na nohu cihlu.

V místě, které nazýváme Cihelnu, stojí zbořená stavba, ve které se opravdu vyráběly cihly. Kopec, ve kterém táboríme, je vlastně jakýmsi kráterem, protože se z něj pravděpodobně brala hlína právě na výrobu cihel. Dnes jsou jeho okraje zarostlé, takže tvoří hezký úkryt před větrem. Kousek od cihelny je přístup k říčce.

Výbalujeme si věci a rozdělujeme stany. Miki Burgr boří Krtkovi stan, protože si ho dovolil postavit blízko místa, kde máme napnutou celtu (místo stanu). Děti se rozdělily do skupinek a podle toho dostaly stany. S naší odbornou pomocí se motají do provázků a tyčí. Nakonec se nám to všem podaří. Teda až trochu na Standu Krejčího, který se nepřiznal, že typ stanu, který pomáhal stavět on, není až tak jeho parketa, jak se ukazuje večer při dešti. Jednoduše ho postavili obráceně. Tyče, které mají být ve vnější části, záhadně provlékl skrz poutka vnitřní plachty a vnější jen přes konstrukci přehodili. No aspoň se kluci trochu otužili a poučili.

Pak ještě chystáme ohniště podle skupinek na vaření a nosíme dříví. Když ho máme dostatek, tak se pustíme do kuchtění věci.

Nacpaní jsme ještě chvíli poseděli u ohýnku a pak za krápání usínáme.

Teda vlastně až na kluky, z onoho osudného stanu, kteří se později stěhují k ostatním. Ještě štěstí, že máme víc místa.

Dnes nás probouzí hezké počasí, a tak se vydávám za doprovodu Standy Krejčího a Mikiho Burgra ulovit něco k snídani. Měli jsme štěstí. Na louce kousek za cihelnu se páslo hejno čerstvých rohlíků, takže bylo jídla dost. Po snídani se koná papírová bitka a soutěž o nejvyšší stavbu z klacků. Některé stavby dosahují úctyhodných výšek.

K obědu jsme si vařili těstoviny. Aby nebyly jenom tak s kecupem a sýrem, tak jsme nakoupili cibulku, buřtíky a rajčátka, ale k mému údivu se ostatní skupinky (tedy kromě vedoucích) spokojí s klasickým kecupem a sýrem.

Po poledním válení se vydáváme do lesa za potok dobývat pevnosti. Jedno družstvo je družstvo obránců, kteří brání vlajku a druhé se snaží v určitém časovém limitu vlajku ukořistit. Pravidla jsou tvrdá, protože dovolují u sebe mít jen tři náboje a v případě smrti (vybití) se musí dojit oběť oživit na vzdálené místo. Bój to byl urputný a někteří využívali přírodní masokování. Pak jsme zahájili obsazování území. To znamená, že hráči musí hájit svá území tím, že papír, označující území ponese jejich jméno. Opět se vyřazovalo pomocí papírových koulí. U každého území byl jeden strážce, který zapisoval body každých dvacet sekund tomu družstvu, jehož jméno bylo na lístečku.

To vše nás stálo spoustu energie a tak jsme ji šli potom doplnit do řeky. Voda byla studená a ne všem se do ní chtělo. V tu chvíli přijel Vojta Kolomazník. Vašek Kubačák v tu chvíli dostal svůj první dobrý nápad a napatlal Vojtovi na auto sprchový gel. Jak známo jde špatně dolů, takže Vojta z toho nebyl příliš nadšený. Nakonec Vašek musel všechno mýdlo ze skla spláchnout a bylo zase dobře. Pak ještě přijela Blanka Řičková, která byla v Praze u pana doktora s bolavou nohou.

Večer jsme zapálili ohýnek a opekali si k večeri špekáčky a topinky. Vašek Kubačák si tentokrát vzpomněl, že mu tuze chutná karamel a tak ho začal vyrábět. Bohužel zkoušel, zda je

Sojky – Žůža Vojáčková

Dnes byl na programu odchod na puťák. Ráno jsme se probudili do trochu nejistého počasí, které se však ukázalo jako ideální pro putování, žádné velké vedro, no prostě paráda. Po snídani jsme už pouze dobalovali krosny a upravovali stany.

První odešli z tábora Lišky a Medvědi, protože to mají mnohem dále než my, letošní rok jdeme s Bobrama a Vilka do Mezilesí, což je velmi pěkné místo a nijak extrémně daleko. Šli jsme přes Lukavec, takže jsme se nevyhnuly zastávce na doplnění cukru v krvi, bylo poněkud dělá, takže se nám šlo po silnici velmi špatně, všude samý kamion se dřevem atd. tak jsme radši zvolily cestu lesem, která byla sice delší, ale mnohem bezpečnější.

Cesta na puťák

Lišky – Dáda Součková

Jako každý den jsme se probudili zvukem trubky, sluníčko nepánilo, tak bylo příjemné počasí na cestu. Po snídani, kolem půl desáté jsme vyrazili s medvědama z tábora. První zastávka byl Lukavec. Oba oddíly se nahrnuli do obchodu jako vždy. Po skoro vykoupení místní samobsluhy jsme vyrazili na cestu. Za Lukavcem jsme se napojili na polní cestu, po polní cestě následovala cesta lesem, tou jsem se dostali do další vesnice. Po cestě jsem měli několik přestávek na svačinu a odpočinek.

Cesta ubíhala příjemně. Pár kilometrů před koncem cesty byl poslední obchod. Tam jsem nakoupili zásoby jak pro sebe tak pro oba oddíly, čekala nás ale radostná zpráva, polovina věcí byla prošlá, některé pár měsíců, něco i rok. Bavili jsem se celkem dobře a něco šlo i do koše. Od obchodu jsme šli asi 2 km z kopce. Cihelna je pod jednou vesničkou, ve které je kránský, starý zámek.

V cihelně na nás čekali Bára Herzánová s Krtkem Stanovským, kteří jeli autem. Po příchodu a rozkoukání se postavili stany a cely. Děti rozdělil Mikuláš Burgr do družstev na vaření, pak čekalo jídlo, vybalování ve stanech a volno.

Vlci – kolektiv autorů

Ráno jsme si zabrali věci na puťák a kolem desáté hodiny jsme vyrazili do Mezilesí. Chvilí jsme šli po silnici, pak po lesních cestách, chvíli po poli. V lese jsme si také dávali odpočinek a zahráli jsme si pár her, snědli jsme si svačiny a pokračovali dál k našemu cíli. Na místo jsme dorazili asi ve čtyři hodiny.

Když jsme si všichni vybrali místa, kde budou stát naše stany, začali jsme stavět. Poté jsme šli připravit ohniště, abychom mohli kde vařit. Rozdělili jsme se do čtyř skupin po osmi. Kolem šesté hodiny se konečně všem podařilo rozdělat oheň a měli jsme kde vařit. Jako první jídlo jsme dělali polívku v kotlíku. Pak jsme dostali přidělenou cibuli, maso a tak a dělali jsme si špízy. Když jsme se do syta najedli, šli jsme spát, protože začalo pršet.

Úterý 3. 7. Putování

Chobotnice

Na Chobotnických dlouhá cesta evidentně nezanechala žádné následky, a tak již brzo ráno řadí s Lvíčaty a dohromady řvou jak pavíání a dožadují se snídání před sedmou hodinou ráno, což je pro vedoucí naprosto nepřipustné. Poněvadž máme příslibeno, že udělá Jindra Mládek výborné borůvkové knedlíky, vyrazíme sbírat základní ingredienci. Borůvek bylo v lese požehnaně a tak za chvíli jsme měli plný kotlík. Nejrychlejšími sběrači byly určitě holky Bety Zemanová, Gigi Franková, Kiki Švancarová, Dodo a Lucka, za to Zdenka měl v hrníčku pouze čtyři borůvky, ale nejřalovější pusou.

Zahráli jsme si hru „na schovávanou – rozdupku“. Schovávali jsme se několikrát dokola, protože nás to hrozně bavilo. Po výborném obědě, který nám uvařil Jindra, jsme odešli na jez smočit svá těla. Cachtáme se, rácháme se, sluníme se a poznáváme, že Dan Dvořák je vodní tvor, protože by se tam vydržel ráchat celý den. Přijel Kulich Kujan a tak vykoupaní vyrazíme vstříc dalšímu dobrodružství – slaňování. Ze zdola to vypadá celkem jednoduše, ale nahoře se každému rozklepou kolena a chce to opravdu velkou odvahu spustit se dolů.

Mezi odvažlivci, kteří našli dost sil, patří: Lucka Štefcová, Gigi Franková, Dan Dvořák, Bety Zemanová, Kiki Švancarová a Dodo Wollmanová. Když jsme se vrátili, tak jsme si udělali menší táborák, opekli špekáčky, Kačka Novotná nám hrála na kytaru, my zpívali, ale začalo nám bohužel přšet, tak jsme celi unaveni zalezli do spacáků.

Lvičata – Kačka Novotná, Miša Vlková

Po snídání proběhla dostavba a kolaudace domečků pro zvířátka. Následoval golfový turnaj pořádaný žirafou a hrochem, kteří nám na ostrově při pátrání po lvovi zatarasili cestu, a tudíž jediný způsob, jak pokračovat v pátrání, bylo vítězství nad nimi v tradičním skotském sportu. Jelikož lvičátkům nedělalo problém porazit jejich vlastní vedoucí v některých disciplínách, snadno vybojovali povolení pokračovat dál na ostrově. Celkově nejlepší v této prastaré hře byl tým Janičky Picková, Dana Beneše a Ondry Koláře.

Po obědě jsme se vydali k nedaleké skále, kterou hlídala zlá ještěrka. Naším úkolem tentokrát bylo tuto ještěrku zahnat. A to se dalo provést jediným způsobem. Slanit skálu dolů! Aby vše probíhalo pod odborným dohledem, pomáhal nám Petr Kulich Kujan, který nás jistil a Kristýnka Glossová (Hradečanka), která nás vázala do sedáků. Všichni kromě Honzika Picka, Jaromíra Řídkého a Anetky Filačkové statečně a ve zdraví zdolali skálu, a tak jsme mohli pokračovat dál v našem putování a smočit naše zpocená lvi těla aspoň na chvíličku v jezu. Bohužel teplota vody neodpovídala našim představám, a tak jsme si jenom umyli tlapky.

K večeri jsme si upekli na ohničku buřtíky a před spaním zazpívali pár oblíbených písniček jako: Tři citrónky, Tři čuníci nebo Tři kříže.

potřebujeme k tomu oheň. Tím chci říct, že po dvou dnech a jedné noci jsme byli voňaví kouřem, trochu potem a bůhví čím vším ještě.

Mě, Majdě, Žůze a Běče začalo trošku vadit a také jsme si řekly, že do našeho domovského tábora nemůžeme přijít zmožený a špinavý.

Zrovna nám počasí neprálo, bylo pod mrakem a trošku chladno. Jediný způsob očisty byl nedaleké potůček, který však měl teplotu ještě tak o 10 °C nižší než měl vzduch. Co bychom pro dobrý pocit a lepší vůni neudělali. Vybaveny ručníky, mýdly a toho zbytku čistého prádla jsme našli vhodné místo pro koupel. Radši jsme se dlouho nerozmýšleli, jestli vlézt nebo ne a s rychlostí blesku jsme se v ledové vodě ošplchlí a vylezli jako znovuzrození. S tak krásným pocitem jsme kráčeli zpět mezi ostatní.

Příští den ráno se všechno zaballilo do batohů, zaklidili stopy a odcházelo se zpět do tábora. My čtyři s přetrvávajícím pocitem čistoty jsme také vyrazily s těžkými batohy na zádech. Jak nám tak ubíhaly kilometry, začínal se navracet pocit špinavosti, pach potu a těžkosti. Pocit lehkosti a svěžesti již nepřetrvával. Škoda. Nicméně do tábora jsme dorazili jako všichni zmožení a zpoceni, takže večerejší oběť a dobrý nápad byl k ničemu.

Ale stejně to byl velmi srandovní zážitek a opravdu velmi ráda bych nás viděla, jak lezeme a myjeme se v té ledové vodě.

Putování Lišek a Medvědí

Terka Kujanová

Náš puták ve znamení zmateného počasí a zbrklých rozhodnutí Váška Kubačáka.

Musím přiznat, že letos se všichni, až na mě (jako obvykle) docela rychle zaballili a vydali směr Lukavec, kde jsem je nakonec také dohnala. Báru Herzánovou jsme nechali jet s JiPem (který nám zachránil nožičky, ručičky a zádička), aby nám hlídala věci a Krka. Bylo polojasno, což je ideální stav pro putování. V Lukavci jsme podnikli útok na místní krámy a nakoupili mnohdy až nevídané množství sladkostí. Nutno podotknout, že ti, kterým to nejméně šlapalo, měli největší láhve s colou

Letos jsme měli na plánovaný trochu vzdálenější cíl, a proto jsme se snažili udržovat stále tempo. Zastavili jsme se na Stražišti u studánky, kde jsme posvačili a natrhali jsme si lesní jahůdky. Až někdy půjdete přes Stražiště, tak si dávejte pozor, kam si sedáte, zvláště jste-li posilněni jahůdkami, nebo se vám budou všichni smát jako mně, až se zřítíte z lavičky. Lesní cesta od Stražiště je příjemná a proto zanedlouho dorazíme do Chyšky.

V Chyšce si dáme pauzu a navštívíme i místní koloniál. Bohužel zboží, které se zde prodává, není z nejlepších a tak raději pokračujeme v ještě docela dlouhé cestě.

Z Chyšky vydatně klesáme, abychom pak zase mohli stoupat na šibeniční vršek. Z něj se běhneme dolů k silnici a pokocháme se pohledem na rybníček s lekniny. Prý je nesmírně obtížné leknín utrhnout, protože má velmi silné kořeny a tak to raději ani nezkoušíme a pádíme dál. Ve vesnici Březina nás ohromí nádherný, i když zanedbaný, barokní zámeček předělaný na pilu. Procházíme vesnicí, kde nás už zdraví paní, která nám přislíbila, že si u ni

Lehko na cvičišti, těžko na bojišti

Piráť Honza Mládek

Ačkoliv už několik dní vládlo úplné bezvětrí, moře kolem nás bylo poměrně neklidné. Sluníčko páliło jako o život a naše barka se šimula jižním mořem díky proudům, které se v těchto končinách vyskytují jen jednou v roce na počátku července.

V té chvíli jsme na kapitánském můstku byli jen dva – já a pirát Johnáš. Opravdu jsme byli piráti a nestyděl jsem se za to, protože vše co jsme dělali, jsme dělali rádi. Ostatní posádka ještě vyspávala po bujarém večírku a zrovna na nás dva vyšla toho dne hlídka. Čas ubíhá jen pomalu a nudou už nevíme co kousat, obracím se na Johnáše a opakuji mu kapitánova slova o tom, že každý správný pirát musí stále zdokonalovat své schopnosti. Stačilo říci těchto pár slov a moře kolem se rychle uklidňuje. Začínáme trénovat vázání uzlů, ale více svazuje-me sami sebe a i létající ryby se nám smějí. Johnáš pak vytahuje nejen svoje kalhoty výše, ale z truhly i dva rezaté kordy a nás už napadá jak nejlépe naplnit kapitanův pokyn. Budeme cvičit šerm. Kordy umíme oba velmi pěkně uchopit a i postoj je takřka učebnicový, pouštíme se tedy do cvičného boje. Cink, prásk, bum a já málem padám do moře, pak se situace obrací a před mým výpadem Johnáš téměř utíká. Kdyby se kapitán probudil a uviděl nás, asi by z našeho neuměteltví neměl radost. A pak se stalo to co nikdo nečekal, Johnáš mě skvělým atakem trefuje do lýtky a já pro jistotu simuluju bolest a skáču po jedné noze. Hned víme, že musíme změnit způsob tréninku s kordy. Začínáme tedy soutěžit, kdo déle vydrží balancovat s kordem na otevřené a napnuté dlani. Udržovat rovnováhu je důležité nejen na lodi.

V tom se probouzí téměř celá posádka a jak nás vidí chtějí si s námi také zasoutěžit. Ani jim nevádí, že dále se bude soutěžit jen s latěmi a pilné trénují. Soutěžilo se na několik kol, ale hned v tom prvním nás ohromil výkon piráta Milánka takzvaného Elvise, který dokázal balancovat nejdéle a ještě k tomu tančit kolem stěžně. Pokud si dobře vzpomínám, díky tomuto výkonu pak celkově v soutěži vyhráli Vici. Ještě dlouho po skončení soutěže mohl ten kdo procházel po první palubě potkávat piráty, kteří balancují vším co bylo po ruce, největší zájem ale byl o dva opravdové rezaté kordy.

Tohle mne prostě baví. Pirát Honza.

Očista

Monika Matějková

Loňský tábor byl jako každý jiný velmi specifický. Už jen kvůli počasí, (že se celkem vydařilo), celotáborové hře, výbornému jídlu (na marmelády nezapomenu celý rok) a hlavně té pohody a srandý co se tam zažilo (a pokaždé zažívá).

Na očekávaný puťák jsme vyrazili do Mezilesí, tam kam jsme se podívali už párkrát. Na puťácích samozřejmě hrajeme spousty her, při kterých se i zapotíme, a vaříme si jídlo, tudíž

Sojky – Karolína Vlasatá

Máme před sebou celý puťákový den. Probudila nás banda raních ptačat, co se nevydržela déle válet ve svých krásně vyhrátých spacácích.

Na louce už většinu z nás čekal teplý čajík a sluníčko. Snídaně byla ohromná, někteří kluci si poručili až pět kousek a rohlíků, většina nechápala objem jejich žaludků. Aby nám slehlo, vydali jsme se do lesa kousek za tábořiště hrát na pašeráky a celiníky. Tato hra spočívá v tom, že se označí nějaké místo řádky a do toho místa musejí pašeráci proniknout přes celiníky a zanést tam lup v podobě klaciků například.

Potom jsme si dali obídek výborné torteliny s omáčkou, mňam , mňam a poté jsem až do večera vykládala karty zvědavcům. Jak se čas chýlil k večer, my byly kupodivu stále více unavení a unavení, až jsme zapadli pěkně do stanů a spali až do rána. Další den nás totiž čekal odchod do tábora a my jsme na něj museli nasbírat co nejvíce sil.

Lišky – Lenka Němcová (Sputník)

Ráno jsme se probudily ve stanech, ale ne na táboře, ale v cihelně, kde jsme na puťáku. Vzbudily jsme se tak kolem deváté hodiny. Po chvíli si přišli stěžovat Ota Novotný, Fífa Hrubant a Manuel John, kterým teklo do stanů. Po bližším ohledání jsme zjistili, že jim do stanů muselo zánitě téct, protože onen stan byl postaven, ač pod vedením Standy Krejčího, špatně. Tyčky, které patří do vnější plachty, byly umě zasunuté do plachty vnitřní a vnější plachta byla jen přehozená, přičemž se dotýkala vnitřku. To způsobilo spolu s deštěm přísun čerstvé dešťové vody do stanů. Tak si kluci stan přestavěli a věci si dali sušit na sluníčko. Když jsme se probrali, odebrali jsme se ve skupinkách na vaření k ohništi a rozdělali oheň. Byly tři skupinky (Krtka Stavovského, Martina Sedláčka a skupinka Kačky Kolářové). Ohně byly rozdělaný a my jsme konečně dali vodu na čaj. Čaj byl hotový a dali jsme si dobrou snídani (rohlík s marmeládou).

Svítilo sluníčko, takže jsme museli mít na hlavě pokrývku a šli jsme na louku hrát hry. Hráli jsme s papírovými koulemi. To se hrálo tak, že byly dvě družstva („Standovo družstvo“ a „Lamy“). Jedno družstvo si stouplo do dvou řad naproti sobě a druhé družstvo probíhalo a to první střílelo po těch, co probíhali a naopak. Druhá hra byla taky na louce, ale stříleli jsme každý, na koho chceme.

Potom, protože jsme byli splavený, tak jsem se šli umýt do potoka. Konečně jsme byli zchlazený a tak jsme udělali oběd. K obědu byly těstoviny s kečupem a zeleninou. Po obědě byla odpolední pauza, každy odpočíval.

Polední pauza skončila a my jsme šli hrát do lesa na obránce a útočníky. A ještě, že byly tři stanoviště a sbírali body.

Vrátili jsme se a Tereška nám vypískala v morseovce, co máme udělat. Měli jsme postavit věž z dřeva, co nejvyšší.

Večer se na nás přijel podívat Vojta Kolomazník a zaparkoval si auto kousek od místa, kde jsme se koupali. Vašek Kubačák měl skvělý nápad, který patrně vzešel z velkého vedra. Vzal mýdlo a postříkal jim Vojtovi čelní sklo u auta. Vojta byl velmi rád a tak ho nechal celé auto. Později zkoušel Vašek ještě vyrábět karamel. Bohužel zkoušel, zda už je hotový tak, že

si do něj strčil prst. Puchýř, který mu popálením od horkého karamelu vznikl, si ještě propíchal nožem.

Pak už nás po večěři zahnal déšť do stanů a my jsme usnuli. Dobrou noc a nerušit!

Medvědi – Honza Kvapil (Kvápa)

Minulou noc přišlo a při stavbě na nás dohlížel Standa Krejčí a ten stan se trochu nevyvedl, takže jsem spal u Matěje Štěkáře a Tomáše Hanzálka. Tam proběhla noc v klidu a ráno jsme zbourali ten stan a postavili znovu.

Pak si naše skupinka na vaření, kde jsem byl já, Fífa Hrubant, Ota Novotný, Bára Antošová, Katka Kolářová a Mravenec Kolářová, šla uvařit čaj. K snídani jsme měli rohlíky (čerstvé, jelikož Miki Burgr, Terka Kujanová a Standa Krejčí došli na nákup), máslo a marmeládu.

A pak jsme šli dělat koule z novin a lepenky kvůli hře. Každý si vzal tři koule a šli jsme na blízskou louku nebo pole fakt nevím. Rozdělili jsme se na dva týmy a jeden tým udělal uličku a druhý probíhal. Každý měl jednu kouli kromě probíhajícího týmu. My jsme měli takovou taktiku, že jsme si dali čísla a různě jsme se rozmístili a každý byl napřáhnutý a kolikátý běžel, tak kdo měl takové číslo, tak ten vystřelil. No a takhle to bylo třikrát. Pak jsme myslim že dali dvakrát deathmatch (všichni proti všem) a já dal někomu headku a taky jsem sejmul Standu Krejčího. Potom jsme si dali oběd a šli jsme hrát do lesa Assault the base (jedni brání pevnost a druzí ji dobíjejí). My jsme jí nedobili a pak jsme bránili a oni ji dobyli za 24 minut.

Večer byla normálně večere a pak někdo šel k ohni vedoucích, jelikož byly přeháňky, tak jsme často běhali pod celtu, ale potom začalo přšet docela fest a já chtěl vběhnout do stanu jenomže náš stan měl rozbitý zip a pak nešel zapnout. Takže Fífa Hrubant a Ota Novotný tam dali karimatky, aby tam moc neteklo, takže noc jsme přečkali a pak byl třetí den.

Vlci – kolektiv autorů (vlčí smečka)

Ráno jsme po snídani odešli do lesa hrát hru na pašeráky a celníky. Hra spočívala v tom, že pašeráci se snažili propašovat cenné věci a přítom museli projít přes celníky. To byli vedoucí, a tudíž to bylo hodně těžké. Ale celníci to také měli těžké, protože při chycení pašeráka měli pouze jeden pokus, na to určit kde pašerák své zboží pašuje a když se trefil zboží dostal a když ne musel pašeráka pustit dál. Někomu to šlo hodně dobře, někomu hůře. Ale taková Anežka Herzánová na to šla rozumě a všechno zboží vždy pronesla. Za to takový Stefan Zvo-lenský byl vždycky odhalen, protože vždycky když celníci přemýšleli kde zboží má, neuměl ho zakrýt a začal se pak smát a vždy se prozradil. Hned poté jsme hráli hru, kdy se Jonáš schoval do lesa a pískal a všichni ho hledali. Bohužel se schoval tak dobře, že ho našlo pouze asi pět z nás, ostatní hledali na úplně druhé straně lesa.

K obědu jsme si dělali těstoviny s omáčkou, kterou připravil Honza Mládek, a my si pak dodělali těstoviny. Ne každému se povedli do měkka, hlavní ale bylo, že všechny se dali jíst.

K večeru jsme pekli burty, a kdo chtěl tak ještě takové chlebové těsto. Večer nám začalo pěkně přšet a tak jsme se všichni poskovávali do stanů a hráli karty a tak. Někdo se ráno ovšem probudil ve vodě a někdo suchý. Ale každý měl alespoň jednu věc mokrou.

Maják WS TORTUGA 2007

Vojta Kolomazník

Ráno, když sem jako vždy velmi ospalý vstával, mě přeci jen něco táhlo ze stanu. Byla to ta myšlenka, že dnes se bude odehrávat pořádná etapa takzvaná konstrukční a ty já mám prostě nejradší asi to máme v genech. Po obligátních ranních procedurách jako je například mytí zubů, snídaně a nástup asi nemá cenu to ani psát probíhalo to v poklidu i když v hlavách už se nám rodili malé plány jak to asi bude vypadat.

Původní plán byl že se s Čendou přidáme ke skupince Víků to se původně i stalo navrhli jsme s vlky jednoduchou účelovou konstrukci, která byla naprojektována a dokonce i spočítána přesně na Lukavecké počasí tento maják z nepochopitelných důvodů nezískal podporu našich rozhodčích. Když bylo tělo majáku hotovo stále mě na něm něco netěšilo, proto jsem se po dlouhé úvaze rozhodl zkonstruovat maják vlastní. Tento maják měl reprezentovat skupinu vedoucích, ani sem se nenadál a přidal se ke mě Čenda, čímž jsme založili pevné jádro naší skupinky.

Plán byl jasný. Zkonstruovat vlastní funkční maják které se bude v závislosti na síle větru sámostatně otáčet. Nápad dobrý ale realizace no nic moc. Základem byl velký kůl – dobře posloužil staré zábradlí z můstku za kuchyni. Na něj se umístil první dřevěný koláč, to se neobešlo bez úrazu. Do koláče číslo 2, byla vyvrtána díra tou byl prostrčen hřebík, tuším délka 150 možná 200 mm. Ten byl z druhého koláče přes 2 matky, které sloužily jako ložiska upevněn do koláče číslo 1 a současně i do kůlu tím vznikl otáčející se mechanismus. Původním plánem bylo, že maják bude otáčen manuálně. To se zdálo praktické až do té doby než jsme se rozhodli maják umístit doprostřed rybníka a tam by byla manuální manipulace krajně nepraktická. Z tohoto důvodu byly na maják umístěny 2 plechy. Každý na 1 stranu čímž bylo docíleno otáčení majáku za pomoci větru. Po nezbytném doladění a několika zkouškách na táborovém náměstí byl maják uznán za funkční. Do finální homologace zbývalo už jen najít vhodný zdroj světla, tím se stala má lampa na propan butan. Po obědě a drobném odpočinku nastala ta méně zajímavá činnost, to znamenalo instalovat maják do rybníka. Vyzvali jsme jako flotila dvou pracímic. Na jedné byl naložen maják a na druhé montážní četa. Vybrali jsme vhodné místo asi 30 metrů od břehu. První skupina maják trochu zapíchla do dna a na druhé bylo maják zatolout do dna, jelikož jsme ke stavbě vybrali místo, kde byl i přes stojaté vody našeho rybníka proud stala se instalace velmi nepraktická padalo spousty nepublikovatelných slov. Například, když začala Čendovy padat z násady palice nenapadlo ho nic lepšího než si ji nasazovat mláecím o sousední loď se slovy že přece nebude potápět vlastní. No instalace byla opravdu veselá a pobavila dost početnou skupinu dětí z tábora. Ono prostě zatloukat kůl do prostřed rybníka v proudu a z loďky není nic snadného, no prostě kdo nezkusil nepochopí.

Podotýkám, že jsme se vrátili relativně suši. Pak stačilo jen instalovat světlo připomenou jen že tam byla má lampička Coleman ta byla docela drahá a tak sem měl velmi smíšené pocity, když sem jí nechával uprostřed rybníka tomu majáku sem v tenhle moment moc nedůvěřoval i když byl bezpečný. Když pak padla tma a majáky byly zapáleny, byl sem na naší práci hrdý dělal takovou ozdobu našemu malému rybníku.

Příběh ze všech nejkrásnější a nejchytřejší

Kačka Novotná

Jednoho bezvětřného večera slunce pomalu zapadalo za bahnitý rybník zabaleno do oranžového závoje. Rybky vystrkovaly ploutvičky nad jinak nehybnou hladinu, aby naposledy natchytaly teplo pod své šupinky. Žáby si chystaly fraky na svůj každonoční koncert a krásný Jonáš s chytřým Vojtou se procházeli po táborovém náměstí. Šli pomalou chůzí od svých stanů pokračující okolo vlnajkoklády se zamýšlenými čely. Mluvíli šeptem, aby děti a paparaziové něco nezaslechli, tudíž o obsahu jejich rozpravy můžeme jen diskutovat. Pravděpodobně řešili důležité věci týkající se programu dalšího dne.

Chytřý Vojta rozhodl, že využijí strašidelného mlýna ke svým tajným diskusím. Cesta k místu, kam se děti díky strašidlům neodvážily, vedla ovšem okolo stanů jejich vášnivých obdivovatelů, mladých a sličných lvič. Jakmile je holky zmerčily, hned využily šance, popadli do tlap svoje zápisníčky a tužky a vyběhly ze stanů s úmyslem zkrášlit jim cestu a poprosit o autogram, případně i telefonní číslo.

Krásný Jonáš nezaváhal a se svým typicky vážným výrazem ve tváři se začal podepisovat. Rozdával úsměvy a šarm na všechny strany, až jeho fánynky padaly do mdlob.

Vojta ovšem příliš netoužil po slávě a tak se dal na relativně rychlý úprk. Jenže to netušil, že si lvice zavolaly na pomoc své kamarády lvy a medvědy a ti jim Vojtu v pantoflich po krátkém boji přivedli zpět. Kdyby měl Vojta kvalitní obuv, bůhví jak by vše dopadlo!

A tak nadšené lvice obdržely zasloužené podpisy od nejkrásnějšího vedoucího a od nejchytřejšího vedoucího našeho Lukaveckého tábora. Bohužel se dalšího rána žádný táborový program ze záhadných a nám dosud neznámých důvodů nekonal a místo toho se šlo na dříví a na lodičky.

Dáda Součková

Úkol zněl jasně postavit viditelné majáky na břehu rybníka. Náš oddíl si vybral roh lesa.

Začaly jsme návrhy, rozdělení práce, přinesení materiálu, výkresem a nakonec stavbou. Stavba byla velmi poctivá a snaživá. Když byl maják postaven, rozsvícen, měly jsem čekat, až přijede loď.

Náš plán zněl jistě, přepadnou loď. Na přepadnutí jsme dostaly plastový meč a zbraň. Když se loď blížila, lišky zaujaly místa za Bárou a za mnou. Loď se blížila víc, my s Bárou stály bosy a připraveny na přepadnutí a možná i následné vykoupaní v Hronském rybníku. Když se loď přiblížila (na lodi byl Jipo a Michal) dostatečně blízko k nám, obě jsme se vrhly na loď, stačil jen rychlý dopad a začala se kymáčet, Bará to ustála a statečně se snažila přepadnout loď, já jsem po dopadu ztratila rovnováhu a beznadějně jsem letěla po zádech do vody. Bára měla jen mokré kalhoty po kolena. Mezitím co jsem se snažila dostat z vody zpátky na loď, Bára byla přemožena a posazena na příď lodě. Já poté dopadla stejně. Přepadnutí lodě se nevydařilo podle plánu, dopadlo trochu jinak. Byly jsem s Bárou převezeny přes rybník, a vysazeny u majáku Bobrů. Tim skončil náš plán jak přepadnout loď, do tábora jsme se vracely.

Středa 4. 7. Návrat z putování

Chobotnice

Přestože dnešní den nebyl příliš prozářen sluncem, vůbec nám to nevadilo a hned jsme šli hrát zapamatovací hru, kterou pro nás připravila Kačka Moravčíková a Michal Weigel. Měli jsme proběhnout v co nejkratším čase obáborokovanou trasu a po cestě se snažit zapamatovat co nejvíce obrázků. Zjistili jsme, že všichni máme výbornou paměť, což je pro dobré pitování velmi důležité. Nejlepší z nás byla Gigi Franková.

Už jsme si sbalili téměř všechny věci, protože po výborném obědě odcházíme do tábora. Víte, co znamená výborný oběd pro Chobotnice? No přece úžasné Jindrový borůvkové knedlíky. Tak s plným břichem vycházíme směr Hořepek.

Po cestě začalo nepříjemně pršet, ale našťásti do Hořepek přijela záchranná četa Michal Weigla a JiPo, která si nás bahnáčky naložila do aut a odvezla do tábora. Byli ještě tak hodní, že nám připravili horkou lázeň a pomohli nám rozvěsit mokré věci. Pak přišlo to nejhorší, tedy uklidit si stany. Byla to práce dlouhá, předlouhá a tak už nám zbyl čas jen na to zahrát si pár her na louce s míčem.

Lvičata – Kačka Novotná, Miša Vlková

Dnes si lvičata procvičila maskování v terénu. Jejich úkolem bylo schovat provázek, co nejlépe tak, aby ho druhé družstvo hledalo co nejdéle. Síly byly velice vyrovnané a lvičata se prokázala i svou mazaností a lstivostí při přípravě různých pastí na druhé družstvo. I když byly provázky schovány pod spadlými větvemi či v borůvci, jejich objevení proběhlo vcelku rychle. Nejrychlejší byl ovšem Dan Beneš, a tak jeho družstvo vyhrálo. Následoval trénink paměti ve stejném soutěžním složení. Tentokrát měla lvičata za úkol poskládat podle předlohy obrázek z kartiček, které byly roztroušeny po lese. Předloha byla ovšem poměrně daleko. Tak dostatečně, aby si lvičátka procvičila nejenom paměť, ale i nohy.

K obědu nás čekaly všemi oblíbené Jindrový borůvkové knedlíky. Po siestě malovala lvičátka na kameny a někteří pak vytvářeli i mnohobarevné náhrdelníky a náramky z kolínek, aby byli řádně vyfintění – jako správní piráti.

Večer nás čekala další pamatovací hra. Tentokrát se musela uběhnout trasa, podél které visely na stromech různé obrázky. Po doběhnutí do cíle lvičátka zapsala všechno, co si stihla při tom rychlém běhu zapamatovat. Na třetím místě se umístily společně Anetka Filáčková s Andulkou Pickovou, na druhém Anička Tesaříková a na prvním Honzík Pícka s Janičkou Pickovou. Zbytek večera pak plynul poklidně. Do té doby, než jsme během tábora zaslechli li mohutný řev. Zamířili jsme oním směrem, až jsme došli do hlubokého lesa. Vedl tam jakýsi provázek. Vydali jsme se postupně každý sám podél tohoto provázku kamsi do černočerné tmy. Nevěděli jsme, co na nás kde může vybafnout, ale vědomei, že kdesi na konci té cesty může ležet náš nemocný lev, který naléhavě prosí o naši pomoc, nakonec převážilo nad strachem, byt byl sebevětejší. Vydali jsme se tam všichni. I ti, co se velmi báli. K našemu překvapení jsme nenašli lva, ale jakési stvoření, které pod mihotavým světlem svíčky připomínalo

svým vzezřením spíše hejkala. Hezky jsme ho pozdravili a za odměnu dostali každý bloček s různými zvířátky a tužku na provázku.

Sojky – Kateřina Veselá

Ráno jsme se probudili do docela pěkného dne. Oblékli jsme se a kolem jedenácté jsme začali dělat oheň na čaj. Ke snídani byly housky, které byly za chvíli pryč. Potom jsme hráli hry, jednou z her bylo co nejrychleji uvařit polévku. Kdo chtěl, tak si mohl lupéct buřtu. Ještě jsme ho všichni nedojedli a už začalo pršet. Schováli jsme se i s baغلama pod jednu velkou plachtu a čekali, až to přejde. Za chvíli už bylo po dešti a my jsme zahladili ohniště, hodili bağly na záda a vyrazili pomaloučku směr k táboru. Cesta proběhla docela v pohodě. Do tábora jsme dorazili asi tak v šest, protože jsme samozřejmě cestou přes Lukavec museli vykouřit cukrářnu. V táboře jsme k večeri dostali těstoviny a potom ještě lívance, Irena se zase překonala a byly opravdu moc moc dobré.

Po nástupu jsme udělali velkou očistu ve vaničkách, krásné čistounký, jsme zalezli do spacáku a spali jako dřeva až do rána.

Lišky – Klára Valdhansová

Dnes ráno se nám nevstávalo dobře. Věština z nás měla mokré věci po nočním lijáku, a také nás čekala dlouhá cesta zpět do tábora.

Po tom, co se nám podařilo zabalit všechny naše věci do batohů, složit stany a zrušit ohniště, přijel si pro část věci Vojta Kolomazník.

Ještě chvíli jsme se hráli u ohně a pak už byl čas vyrazit. Na první zastávku před velkou Chýskou jsme dorazili v rekordním čase. Všichni jsme šli co nejrychleji, abychom se ještě mohli zastavit v samoobsluze v Lukavci, kde zavírali v pět hodin. Nakonec jsme to přeci jenom stihli a tak jsme si nakupili zásoby sladkostí na zbytek tábora. Z Lukavce jsme pospíchali, abychom byli brzy v táboře a navíc se schylovalo k dešti.

V táboře jsme si všichni vybalili a hnali se do vaniček, abychom ze sebe smyli všechnu tu špínu a pot.

Večer při nástupu jsme se ještě dozvěděli, že my Lišky dnes místo toho, abychom dávali dobrou noc, máme noční hlídky, z čehož jsme nebyli moc šťastné, ale co nám zbývalo. Dobrou noc.

Den odchodu z puťáku do tábora

Medvědi – Martin Sedláček

Celou noc přšlo, takže balení v mokru nebylo zrovna nejpříjemnější. Po mnoha minutách zmatku (řěšilo se, kdo přijede pro stany, cely...) jsme už nosili věci do Vojtova auta. Samotná cesta podle mě ubíhala velice rychle, protože bylo o čem si povídat. Jedno z hlavních té-

Poklad Amerického tábora

Manuel John, Ota Novotný – literární styl: povídka

Plavil se Anglický Kapitán Hippy Riffy po moři a rozhlížel se. Náhle uviděl nějaký černý puntík nedaleko od lodi. Byl to kotlík. Kotlík vytáhl nahoru na loď a v tom kotlíku byla malá mapa. Posádka zkoumala mapu celý den, až kapitán vykřikl: „Už vím. Ta mapa je plán Amerického tábora, a hádajte, co tam mají? Vljajkokládu!“ Celá posádka si myslela, že kapitán luštil tak dlouho, až se z toho zbláznil. „Chápete, že pod tou vlajkou je poklad!“ řekl kapitán. Celá posádka si řekla: „Ahá!“ Změnili směr a jeli směrem k jejích táboru. Tam naplnili střelivo, rum a jiné věci.

Za týden byli u Amerického tábora. Na mapě byly i tajné chodby do všech domů a obchodů. Tak všechno za jednu noc vykradli a zapálili. Donutili zbývající obyvatele, aby šli s nimi jako otroci, nebo je zabijou. Pak posekali vlajkokládu. Kopali celý den, ale nic nenašli. Kapitán se našel a podíval se rozrušeně na mapu. Otočil mapu a podíval se na druhou stranu, kde bylo pár písmenek. Tohle všechno byl jenom vtíp. „Tábor je úplně jinde i když... ale poklad stejně nemáme.“

Tábor byl jen o ostrov dál, ale myslím, že Hippy Piffy a posádka našli Američany a pořádně jim to oplátili.

Příspěvky vedoucích

Žůža Vojáčková

Plno skvělých zážitků z letošního tábora je spousta, ale přesto jeden mi v hlavě utkvěl doteď – ka a vždycky když si na něj vzpomenu, tak se směju. Bylo to o závěrečné etapě, kde jsme hledali klíče od ztracené pirátské truhly s pokladem. Byly jsme, zrovna se Sojkami u kravína, kde jsme s každé lovili loďku s plachtou na které byl název našeho oddílu. To se nám všechno podařilo celkem bez problémů a i další šifru jsme měli vyluštěnou celkem rychle, jenže pak jsme se nemohli vůbec dohodnout, jak jdeme na kótu kde nás čekala další šifra. Rozhodli jsme se tedy, že se zeptáme místních chlapů, kteří nás už dlouho nedaleko pozorovali, jak lovíme již zmíněnou loďku.

Jenže oni vůbec nevěděli, že tam nedaleko nějaká kóta vůbec je, zkoumali to tam, radili se, takže jsme si stejně nakonec, museli pomoc sami. Nabídl nám, že nás ale kousek svezou na traktor a že bychom s nimi večer mohli zajít na diskotéku do sousední vesnice. To mi jsme s díky odmítli a rychle jsme se vydali nejbližší cestou pryč od kravína a ještě jsme zdálky viděli, jak na nás mávaj a pokríkujou že nás aspoň kousek doprovodí. To byl jeden z mnoha vtipných zážitků, který jsme s mým oddílem zažila.

Raději jsme si popovídali po telefonu s jeho zástupcem Mikulášem ham Burgrem, který byl zrovna na dovolené v Karibském moři, ale byl to ukaz naprosté neschopnosti. Opakoval totiž jako papoušek po svém vedoucím.

Už jsme ani nedoufali, dokud se neobjevil místní hlídač Vojta Kolomazník, který nám za menší obnos prozradil, že chyba se stala v tiskárně, ve které se ingoty tisknou.

Po rozhovoru s ředitelem tiskárny jsme se dozvěděli jen to, že padělatel byl místní uklízeč, který ingoty ukradl, dokud ještě nebyly označené, a nejspíš si je doma nakopiroval na tiskárně. Ale co se nestalo, ředitel řekl, že více nám neřekne a odkázal nás na neschopného vedoucího ingotové bandy Čenicha. Toto nám připadalo jako hra na kočku a na myš. Jak se dalo očekávat, nic víc jsem se nedozvěděl, pouze to, že už za ním nemám lézt.

Začalo nás zajímat, zdali se o případ vůbec někdo zajímá. Informovali jsme místní městskou policii, která nám řekla, že se pokusí něco vyřešit.

Je to až skoro neuvěřitelné, ale policie se začala o případ zajímat a řekla nám, že podezřelí v tomto případě jsou Venceslav von Kuba, Jarda Mulos a Jonáš der Hoyz.

Zajímavé je, že policie, místo toho, aby hledala lupiče aut, ozbrojené útočníky a podobné hrozby obyvateřstva, tak se zabývá obyčejnými lidmi, kteří si nakopirovali táborovou měnu. Naprosto banální případ, a naše policie se o něj zajímá víc, než o opravdové zločiny. Prostě celé je to ironie, dokonce i v tom, že nakopírované peníze jsou v malém počtu pouhých 40 ingotů. Banalita nade vše.

Jak pirát pomohl dřevorubci ke štěstí

Pavel Jína, David Štefec – literární styl: drama

hrají: dřevorubec, pirát, vypravěč

Vypravěč: „Byl jednou jeden dřevorubec a ten měl hrozně velkou smůlu. Jednou, když měl posekat sto třicetimetrových stromů, tak se mu zlomilo topůrko.“

Dřevorubec: „Do prkenný vohrady, tohle se může stát jen smolaři. Je ráno a mě se zlomí topůrko, to není možný.“

Vypravěč: „Rozhlédne se a vidí připlouvat loď. Zatím neví, co je to za loď, ale po chvíli zjistí, že je to pirátská loď.“

Dřevorubec: „To je smůla, přijdou piráti a já se nemám čím bránit.“

Vypravěč: „Piráť přichází.“

Piráť: „Co to vidím? Dřevorubce bez sekery? Hmmm... to je divné a já myslím, že dřevorubců se sekera nikdy nezlomí, ale našťásti v Anglii jsme oloupil bohatou rodinu dřevorubců. Všechno patří mě a můžu si s tím dělat, co chci.“

Dřevorubec: „Jak to? Já myslím, že máte posádku?“

Piráť: „To jo, ale já to navrhnu, našel a vedl tu loupež.“

Vypravěč: „Piráť dal dřevorubci všechno, co ukradli u dřevorubce v Anglii. Dřevorubec byl potom šťastný, bohatý a slavný.“

Vypravěč: „A to je konec.“

mat bylo prošlé zboží v obchodě ve Velké Chýčce. Po příchodu do tábora se Malíkarna zaplnila mokřými věcmi.

Museli jsme se jenom smát těm, kteří se do vaniček nedostali. Voňaví a vykoupání jsme si zalezli do stanů, protože pořad přišlo. To je tak nějak vše, co se dělo. Jediná další věc, co stoji za zmínku j, že po večerí byli livanečky. Po dlouhém deštivém a větrném dni byla vlnka to-tálně zamotaná, takže se ani nestahovala. Moc lidí se asi nevyspala, protože přišlo dlouho do noci.

pozn. pro Mikiho: Hele Mikuláši, tenhle den se fakt nic nedělo, takže tohle je totálně vyčerpávající Želiváček. Sedlos

Vlci – kolektiv autorů

Ráno byl velký úkol rozdělát oheň, protože vše bylo hodně mokré, tak jsme se museli snažit. Mikuldovi Zelinkovi to šlo nelépe a tak měla jeho skupinka čaj jako první. Dopoledne jsme hráli hru s básničkami. Důležité bylo zapamatovat si vždy kousek básničky a říct ho dalšímu a tak to pokračovalo. Sojky zde ukázali, že mají dobrou paměť, ale za to Vlci celou básničku popletli a na konci vznikl hrozný patvar. Hned potom jsem se setoupili do kruhu chytli se za ruce a začali se rozmotávat. Různé jsme se museli přelézat a podlézat, otáčet až jsme se nakonec rozmotali.

Večer se každá skupinka na vaření utkala ve hře, kdo nejrychleji uvaří polévku. V jednom okamžiku najednou přiběhl Čenda a sdělil nám, že došla voda a musí se pro ni. Utvořili jsme dvě družstva a každé dostalo kanystr. Úkol byl jednoduchý. Naplnit co nejrychleji kanystr. Úkol ale tak jednoduchý nebyl. Studánka byla asi 600 m daleko a kanystry museli zůstat na startu. A tak všichni začali vymýšlet, v čem se bude voda nosit. Každého napadlo něco jiného. Nejoriginálnější však byl Mikulda Zelinka s Mrskošem. Ti si vzali igelitový pytel a vodu přinesli v něm. Sice jim cestou začala voda hodně téct a pytel se jim trhal, ale i tak přinesli nejvíce vody. Byli teda dost mokří, ale za to stálo.

Za nedlouho po této hře jsme se začali balit. Skládat stany a balit věci do batohů. Uklízet ohniště, uklízet les a pak jsme vyrazili zpět do tábora. Když jsme dorazili do Lukavce, dali jsme si menší odpočinek a hned poté jsme se dali znovu na cestu. V táboře hned začali všichni vybalovat a hlavně odpočívát a následně se koupat do vaniček.

5. 7. 2007 – čtvrtek Projekty majáků, očista po putování

Chobotnice

Dnes byla bouřka, velké vlny a přšelo. Akorát tak správný čas na to zalézt do kajuty a něco důležitějšího se dozvědět a naučit. A tak jsme procvičovali morseovku, pirátské šifry, uzle, mapové značky, rostliny a stromy a hlavně jsme se učili rozpoznávat nepřátelské lodě. Uzle dělaly velké trápení Dominikovi Štemberkovi, za to Zdendovi Felcmanovi šly výborně. S šiframi neměly žádný problém všechny děti od naší nejlepší kuchařky a zároveň paní učitelky Irenky

Počtové ze třídy, jmenovitě Gigi Franková, Bety Zemanová, Honza Pek, Kiki Švancarová, Lucka Štefcová a Dodo Wollmanová. Znalost sífer záhy prověřila Mikiho šifrovaná hra po táboře. Byli jsme sice dobří, ale předstihla nás Lvíčata, tak jsme se rozhodli je porazit v další běhací a zároveň zapamatovací hře tzv. „mřížkované“. Tato hra spočívala v tom, že po lese a okolí byla rozmístěna spousta kartiček, na kterých bylo napsané písmeno a zároveň souřadnice, kam ho do připravené mřížky umístit. Naším úkolem bylo si je zapamatovat, a tím postupně odtajňovat tajemku v mřížce. Hru nám opět několikrát přerušil déšť, nicméně se nám předsevzetí vyplnilo a lvíčata jsme porazili. Protože stále přšelo, tak jsme se po večěři schovavali do Úschovny, kde nám piráti najmutí pro zábavu hráli na kytary a bavili nás.

Lvíčata – Kačka Novotná, Miša Vlková

Ráno nás tradičně zastihlo poněkud aprílové počasí. Přes noc jsme sice stihli usušit všechny věci, ale hned zrána jsme opět zmokli a měli skrz nasrklý promočené kožíšky. A tak místo plánovaného pěšího návratu jsme do naší táborové základny doplnili na motorových člunech. Po vybalení jsme se vykoukali ve vaničkách a šli na oběd. Následovala šifrovací hra pro všechny piráty, ve které lví oddíl zvířelil pod vedením pirátky Mišy Vlkové.

Následně se všechna lvíčata odebrala do lodní štipárny, kde se společně s Jindrou Mláděm učila zacházet s nářadím a vytvářela nejrůznější věci ze dřeva: například totemy, lodě a tak podobně. Večer pak dostala vzkaz od nemocného lva, který jim poslal oranžově proužkovaná pirátská lví trička. Na závěr dne si lvíčata z plných plic zazpívala pirátské i nepirátské písně u táboráku.

Pokud se chcete dozvědět, jak pokračuje naše vyprávění, musíte nejdříve vyřešit tuto složitou zvířecí hádanku:

- 1) Jak dostanete do lednice slona ve 3 krocích?
- 2) Jak dostanete do lednice zebra ve 4 krocích?
- 3) Král džungle, lev, se žení. Na oslavu se dostaví všechna zvířata, vyjma jednoho. Kterého a proč nepřišlo?
- 4) Muž se potřebuje dostat na druhou stranu divoké řeky v džungli. Řeka je známá množstvím aligátorů, kteří v ní žijí. Jak se muž dostane na druhou stranu?

Neznáte odpovědi? Stali jste se plešatými chobotnicemi! Ale možná když budete číst pozorně dál, třeba na řešení narazíte.

Sojky – Anežka Herzánová

Když jsme se ráno probudili, počasí nás vůbec nepotěšilo, bylo velmi ošklivo a foukal velký vítr. Po snídani, jsme se šli schovat, do úschovny a hráli hry s Mědvědy, zahráli jsme si pantomimu, každý si vylosuje lísteček a na tom má určitě povolání a to musí předvést bez toho, aby promluvil, jeden z nejlepších předváděčů byl Patrik Malík, ten by opravdu předvedl snad všechno, zahráli jsme si taky městečko Palermo, Co mám pod noční košilkou a spoustu dalších her.

Jack: „A co tady děláte v létě, když můžete mít prázdniny? V takovém zapadákové, co kdybyste vodjeli semnou na Bahamy?!“

Will: „Hmmm, dobře, ale co z toho budu mít?“

Jack: „To teprv uvidíš.“

Will odjíždí s Jackem v sudu na Bahamy a cestou je napadne Piraňos a Jack vytáhne prak a dá do toho kámen a řekne: „Hej ty, pidi rybičko, která měří jenom sedm a půl metru, zapluj nazpátek, nebo vystřelím!“ Natáhne prak a vystřelí, jenže omylem trefí Willa, který omdlí a spadne na podlahu, a tak vystřelí ještě jednou a teď trefí obludu, která na chvíli zapluje zpátky do vody a pak zase vyjede.

Jack: „nedělej problémy, nebo zase vystřelím“ a zasměje se – Piraňos se rozbrečí a rozletí se na nekonečně mnoho kousků. Konečně se Jack může postarat o Willa. Kopne do něj a Will vstane a podívá se kolem sebe a vykřikne: „Uááááá. Hej čum ty slepyši, tamto už jsou Bahamy, ne? A i když to nebudou ony, tak je to jedno. Hlavně, že budem u moře a na pláži.“

Jack: „To je fakt, ale musej tam bejt hezký kočky.“

Kryštof Kabanos

Jakub Hedl, Petr Jína – literární styl: poezie

U Janova na pobřeží slavný Kryštof Kabanos jako dítě žil. U bídného tkalce jménem Antonius Aderhal. Antonius dal mu v ruku pádlo. Jdi, nacheťtej ryb plnou loď, ať hladem netrčíme a vody naber plný džber. Však Kabanos s loďkou plul pryč. Na šalupu námořníka u brutaru dělat jen. Brutar ho doprovázel všude i krále i královnu španělské poznal těž. V Americe vařil mu čaj i grog, tak Kabanos do něj rum vařiti dal.

Kabanos vzpomínal na svou vlast i dívku svého srdce Isabelu Kastilskou, královnu španělskou. Isabela poslala mu dopis milostný, který byl slzami posetý. Když dostal se mu dopis do ruky, byl jako smyslů zbavený. Svou šalupu otočil a plul za dívkou svého srdce.

Když Isabela ho spatřila, z nenadání vykřikla „to je on, mého srdce šampion.“ Odněsli ji na loď svou, kde do brutaru ji před králem uschoval. Král celou loď prohlídal, však do brutaru se nedíval.

V kajutě proplál milostný vztah a Kabanos řekl: „Ty jsi má múza nejněžnější budu tě polibky uctívati až do soudného dne.“ a odpluli spolu do Ameriky, kde láska jejich nikdy neskončila.

Ingoty opět klesají!

Tomáš Hanzálek, Matěj Štětkař – literární styl: fejton

Skandál! Po nedávném krachu ingotů, táborové měny v Lukavci, se stala nečekaná příhoda. Stalo se, že byly nalezeny falešné ingoty.

Provedli jsme soukromý rozhovor s vedoucím bandy Čenichem v jeho stanu. Po zdlouhavém rozhovoru jsme se dozvěděli, že vedoucí bandy je naprosto neschopný člověk, myslící naprosto nemožně, a o krachu a falsifikátech jsme se nic nedozvěděli.

race, políčky. Rozmontovávali jsme podsady, skládali plachty, vše uklízeli a tak nám lépe uplynul čas do odjezdu.

Když přijely autobusy, byli jsme už velmi nedočkaví. Někdo se nechal ještě od Týny namalovat, aby vypadal jak opravdoví pirát. Pak už jsme nasedli do autobusů, uronili nějakou tu slzičku a zbytek už víte samy. Ahoooooooooo!

Lvičata – Kačka Blátočtáčka Novotná, Míša Vlková

Hned od rána byl v táboře neskutečný spěch a spousta práce s bouráním a balením k odjezdu. Lvičata si ještě na chvíli zalezla do lodní jídelny a rozdávaly se dárky, které včera získali od lvice. Každý dostal diplom s namalovaným lvem nebo lvice, velký bublifuk, různé samolepky a taky pytlík sladkosti.

Na prvním místě našeho lviho bodování se umístila Janička Picková, na druhém Anetka Filačková a na třetím místě Honzík Picka, kteří dostali samozřejmě nejvíc sladkosti za svojí táborovou píli. Loučení bylo smutné. Vyměňovala se telefonní čísla a adresy, aby se piráti i přes školní rok mohli navzájem vraždit a okrádat. Všichni se objímali a některé pirátky dokonce musely utírat slzy do rukávů, neboť kapesník je sprosté slovo.

Asi okolo poledne se děti naskládaly do lodí a bezpečně dopluli do Prahy. V přístavu čekaly již rodiče malých pirátů, kteří se jim hned chlubili svými uloupenými poklady.

A ještě jeden vtíp pro ty, co dočetli až sem:

Jdou dva medvědi po poušti a jeden povídá:

„Tý brďo, tady to ale muselo klouzat.“

„Proč myslíš?“

„No, že to tak posypali!“

Terka Kujanová

V pátek nás nečekalo nic dobrého. Sluníčko sice svítilo, ale my už museli bourat stany a definitivně se chystat k odjezdu zpět do svých domovů. Pak nás naše autobusy odvezly do Prahy, kde jsme se rozjeli do všech světových stran a nezbyvá nám, než se těšit, že se za rok zase sejdem. Ahoóóó!

Příspěvky ze hry

Piráti z Atlantiku

Nicholas John, Stefan Zvolenský – literární styl: drama

Kapitán Jack Trapák přijíždí v sudu k táboru Lukavec u Nového Yorku. Zaparkuje „lod“ a vystoupí.

Jack Trapák na Willa Tupce: „Hej ty, kde sem tu přistál s mojí galeonou?“

Will Tupce: „V jednom táboře u Nového Yorku.“

Po obědě jsme si šli zahrát Mikulášovu etapku, kde jsme luštili spoustu šifer, vítězové byly Mikuláš Zelinka a Pája Langmanová. Po této etapce jsme šli s oddílem ke krmítku hrát další hry. K večeri jsme měli chleba s pomazánkou. Při nástupu nám řekla Míša Vlková, že máme udělat návrhy majáků pro obchodní lodě. Potom už následoval jenom spánek.

Lišky – Andy Stanovská

Dnes ráno, hned po snídání, jsme museli všichni škrábat brambory, abychom měli co jíst. Poté jsme my Lištičky šly do Malíkárný probírat nepřijemné záležitosti, které se u nás bohužel vyskytly.

Po obědě jsme šly kreslit plány majáku, na který jsme další den měli nalákat obchodní lodě, které jsme chtěly přepadnout.

Když jsme stáhli vlnku a vyčistily si tesáčky, vzali jsme si zpěvníky a až do večerky jsme zpívali. Dobrou noc!

Medvědi – Manuel John

Dneska ráno jsme vstávali v osm hodin. Had a JIPo zkoušeli vymotat vlnku, protože se, zatímco jsme byli na puťáku, zamotala. K snídání byly rohlíky s meruňkovou marmeládou. Po snídání jsme měli jít do Úschovny, ale byl poplach. Museli jsme tahat tunový (to zas ne...) balíky slámy. Potom jsme šli zas do úschovny a hráli hry jako například Městeko Palermo.

Potom jsme šli škrábat brambory. Až jsme doškrábali, tak jsme si měli vzít oblečení z Malíkárný. Až k obědu skoro celou dobu přšelo.

K obědu jsme měli smažený sýr a brambory. Pak jsme měli polední klid. Potom jsme běhali něco podobného, jako memoriál, jenomže tam byly šifry. Ty šifry jsme museli vyluštit a pak jsme se dozvěděli, kde je další šifra a tak dále.

Po (memoriálu) jsme si dělali, co chceme.

Potom byl nástup a řekli nám, že máme postavit falešný maják, který budou přitahovat lodě a my je budeme vykrádat. Jelikož nemáme žádný materiál, tak je musíme postavit z přírodního materiálu. Pak jsme měli svačinu. Do večera měli být plány majáků, takže jsme je do večere tvořili a Miki Burger s Martinem Sedláčkem došli pro jíl z ještě nepoužívané žumpy. Pak zase přišlo a byla večere.

Po večeri jsme pokračovali v plánech majáků. Večer přišlo a kvůli tomu jsme zpívali v Úschovně až do večerky. To už jsme byli velmi unaveni a kvůli tomu jsme šli všichni spát. Hlídku měli vici.

Pátek 6. 7. Majáky

Chobotnice

Dnešní den nezačal úplně vesele. Hned na ranním nástupu jsme dostali strašně vynadáno od rozzlobeného vrchního piráta Michala Weigela, protože se nám už dlouho nepodařilo okrást

žádnou nepřátelskou loď. To byla pravda. Přišel, ale s nápadem, jak tuto situaci změnit. Pokud postavíme falešné majáky, určitě se nám podaří nějakou loď nalákat a oloupit ji.

Proto jsme začali okamžitě kreslit návrhy, jak danou stavbu zrealizovat. Na základě našich plánů a předstev, které pilně tvořili všechny Chobotnice, se nám pak dohromady s Michalem Weiglem podařilo vybrat ten nejlepší.

Dostali jsme určené místo pro stavbu a začali stavět. Postavili jsme překrásný maják. Jako stavební materiál jsme použili dřevo, kameny, šišky, mech a nakonec ho dozdobili barvami. Dan Dvořák s Dominikem Štemberkem, Vildou Dvořákem, Honzou Pekem a Zdenkou Felcmanem lovili kameny z potoka, zatímco Dodo Wollmanová s Luckou Štefcovou stavěli pyramidu, Kiki Švancarová s Gigi Franková a Bety Zemanová navazovali šišky. Zdenka Felcman byl tak do výlovy kamenů zapálený, až se mu podařilo se v potoce vykoupat. Ostatní kluci také pochopili, že se v teniskách kameny špatně loví a tak se šli všichni přezout do holinek, aby byli vykonnější. Byla to sice velká legrace, ale postupně nás to vyčerpávalo, protože stavba byla dlouhá a náročná. Maják musel být tak dokonale, aby byl z moře pořádně vidět, což znamenalo, že musel být vysoký a řádně svítit.

Pomalu se stmívalo a nadešel okamžik maják zapálit. I přes velký a silný vítr náš maják dokázal přilákat nepřátelskou loď. Vrhli jsme se na ni a celou posádku oloupili. Vyčerpání, ale šťastní jsme se odebrali do svých kajut.

Lvičata – Kačka Novotná, Míša Vilková

Ráno dali piráti ve všech oddílech hlavy dohromady, neboť náš úkol nebyl snadný. Měli jsme navrhnout, nakreslit a následně postavit falešný maják u Hronské zátočiny, na který bychom pak mohli lákat obchodní lodě a nečekaně je okrádat. Úsloví: „Čím víc hlav, tím víc rozumu“ zde platilo na sto procent, neboť se nám podařilo vyprojektovat prvotřídní kus. Lvičata kreslila nejdřív jednotlivé plány a pak všichni dohromady jeden veliký. Poté zaujal každý oddíl nějaké strategické místo a začal se stavět maják dle předem připravených plánů. My jsme šli stavět na molo. Samotná stavba probíhala poklidně, až na jedno neplánované vykoupení Anetky Pickové ve svetríku a bačkůrkách...

Večer byla prezentace a zapálení všech majáků. Kvůli nepříznivému počasí a silnému větru nám bohužel maják opakovaně, i přes veškeré snažení, zhasínal. I tak se nám však podařilo napálit jednu loď s dvěma piráty. Byli to ale budičkničemové, neboť při sobě žádný lup neměli. A tak je lvičata propustila ze svých drápů s nepořízenou.

Sojky – Eliška Špotová

Dnes jsme se probudili do nepříliš příznivého počasí. I přes nepřízeň počasí jsme zvládli snídani a ranní hygienu. Poté se pustil celý tábor do stavění majáků z přírodnin. Majáky jsme stavěli podle již včera udělaných plánů.

Pro náš maják jsme našli velmi pěkné místo u bývalého mola u rybníka. Odpoledne jsme brázdili na lodičkách vody Hronského rybníka. Po výborné večeři jsme se ještě chvíli tak potloukali a pak následoval hluboký spánek.

hodi: „Musí zhubnout!“. A tak pirátka Anetka Filáčková musela držet dietu. Hodná pirátka Jana Picková ji přinesla knížku o zvířátkách, kde se dočetla spoustu zajímavých věcí: například: které zvíře je výborné na houbách a že velryby jsou nejlepší s rumem.

Nadešla noc a piráti šli spát. Hodný pirát Matěj Křepekka chtěl dát Anetce Filáčkové tajně jíst, protože mu ji bylo líto. Bohužel ostatní piráti zaslechl, jak Anetku Filáčkovou budí a všichni se na něj vrhli a všechny sladkosti mu sebrali. Pro jistotu napsal kapitán ceduli: Nekrmít piráta!

Za tři dny šla Janička Picková kolem Anetky Filáčkové, a když si zavazovala tkaničky na svých lodičkách, opřela se o zadek, který vyčuhal z okna, a Anetka se hnula! Rychle zavolala na všechny a ti ji společně vytáhli z díry ven. Anetka radostí vyskočila na stůl a zvolala: „Mám hlad, pojedeme na velryby!“

Když dopluhli do Grónska, čekalo je překvapení: „Jééé to nejsou velryby, ale mroží!“ zvolal pirát Ondra Kolář v strážním koši. A opravdu! Po zemi se plazila spousta mrožů s dlouhými kly. A tak kapitán rozhodl: „Víte co? Pojedeme na lachtany!“ Všem se nápad zalíbil a společně začali zpívat: „Lach lach je je, lach lach je je.“

Pirátské znění pro MMpirátos připravili: Pirátodukce – Monika Týřová, pirácénář – Lvičata, piráteříže – Kačka Novotná, pirátostýmy – Míša Vilková, Hráli: Piráti a Pirátice

Lišky – Šárka Špotová

Dnes hned po ranním nástupu jsme šli všichni škrábat brambory. Jen co se doškrábali, tak si většina oddílů šla nacvičovat scénky na odpolední Benovy narozeniny.

Někdo si zabaloval už dopoledne, někdo po obědě (bylo kuře s bramborovou kaší) a někdo večer. Odpoledne jsme oslavovali Benovy narozeniny. Předváděli se scénky, zpívaly písničky, pilo šampaňo a jedly zákusky.

Po večeri byl rozlučkový táborák.

Medvědi – Ota Novotný

Na tento den jsme se těšili, ale pak jsem zjistil, že je pátek 13. Dnes jsme měli kuchyň a vedoucí dne ke všemu byla Žůza Vojáčková.

Dopoledne se tahali z Malikárny stoly okny i dveřmi. Loupali jsme brambory. K obědu bylo kuře s brambory. Na oslavě se předváděly scénky a byly i dortíky a dětský šampus.

Večer jsme myli nádobí a mazali chleby. Celý den jsme si dobalovali a nosili prkna s poličkama do Úschovny.

Sobota 14. 7. Odjezd

Chobotnice

Poslední budíček, poslední snídaně, poslední nástup, poslední HURÁÁÁ! Ale zdaleka ne poslední práce – pomáhali jsme bourat tábor. Práce bylo spousta. Nosili jsme prkýnka, mad-

schovávali, když Týna Kubartová zakřičela „pirátská loď na obzoru“. To byla jejich nejzamílovanější. Po setmění začal náš poslední táborák. Přijel nám na něj zahrát jeden veselý a velmi šikovný kytarista, který se jmenoval Buchar. Nejraději bychom zpívali až do rána, ale i dnes nadešla bez výjimky večerka. Sice o dost později než obvykle, ale nadešla.

Už jsme si mysleli, že budeme muset jít spát, ale Kačka Moravčíková s Týnou Kubartovou nám řekli, že mají pro nás ještě jedno překvapení. Vydali jsme se tedy za svitu louče kam do neznáma. Najednou se před námi objevila roklinka plná svíček a dárčků. Bylo to moc krásné. Všude po zemi byly rozmístěné různé předměty (obraz pirátské lodi, naše velká chobotnice, kterou jsme společně vyráběli na začátku tábora, mapa – podle které jsme šli závěrečnou etapu, dřevěná lodička – kterou jsme měli za úkol vylovit při závěrečné etapě, plány majáků a spousty dalších upomínkových předmětů). Dále pak hračky, barevné pytlíčky, a spousta sladkostí). Když jsme si směli vzít z roklinky jen jednu jedinou věc, nastalo nekořečné trápení. Chodili jsme tam po jednom ve stejném pořadí, jako jsme se umístili v oddílovém bodování.

První šla Gigi Franková a vybrala si obraz pirátské lodi, kterou namalovala Týna Kubartová pro oddílové bodování. To Týnu velmi potěšilo. Nakonec nám dovolili si vybrat ještě několik věcí a tak naprosto šťastní odcházíme oddechovat do svých kajut.

Lvičata – Kačka Novotná, Míša Vlková

Od rána jsme si ballili a připravovali scénku na oslavu narozenin zakladatele tábora, Bena. Lvičata však čekala záchranná akce. Čas se krátil, a na ostrově jsme se už blížíji nemohli přiblížit lvi jeskyni. Bylo potřeba naplnit vyrobené krabičky usušenými léčivými bylinkami.

Na oslavě hrály jednotlivé oddíly své scénky, které byly prokládány písničkami. Na závěr si všichni naplnili bráška dortičky a zapili je rumovými rychlími špunty. Po večerním táboráku, kdy už byla hluboká tma, nastala dlouho očekávaná chvíle. Léky musely být předány! Za doprovodu vedoucích se vydalo osm nejstatečnějších lvičat s naplněnými krabičkami do lesa za lvičí. Její manžel lev byl již tak nemocen, že nemohl ani chodit. Všichni jsme se báli... ale lvice byla velice hodná. Poděkovala nám moc za naši náročnou a nebezpečnou záchranou akcí a pak nás odměnila přímo královsky – krabičí plnou drobných dáreků a dobrot. Mňam!

Lvi scénka

Piráti na lodi Lvi ohon pluli po moři a hledali obchodní lodě, které by mohli přepadnout. Vždy, když objevil pirát Ondra Kolář svým dalekohledem loď, se všichni velice radovali a zpívali: „Před lodí, za lodí, tam si na tě počítáme, před lodí, za lodí, tam tě oskubem!“ a vrhli se zuřivě na obchodníky. Po uloupení pokladu si sedli okolo stolu a hodovali. Pirátka Anetka Fialčková byla ovšem velmi nenasytná a přejedla se. Bylo jí pak velice zle a skuhrala „au au au, to sem se ale přecpala“ a hladila si své bolavé přečpané břicho.

Když v tom se ozvalo z horní paluby: „Loď na pravoboku!“ Chamtiví piráti se snažili co nejrychleji přepadnout obchodníky, a proto vylézali lodním oknem. Nenasytná pirátka ovšem díky svému břichu uvízla v okně. Nemohla ani tam, ani zpět. Co teď? Kapitán roz-

Lišky – Verča Kolářová

V pátek hned ráno jsme dodělávali plány našeho majáku. Po nástupu jsme šly za Michalem, aby nám je schválil. Hned po tom, co nám je schválil, jsme se vydali je uskutečnit a postavít maják. Plině jsme nosily větve a řezali jsme je do vhodných délek. Nejaknější byla Katka Kolářová, která nosila málem celé stromy, dokud jí to Bára Herzánová nezatrhlá. Také jsme nosily kameny z potoka, kterými jsme vyplňovaly místa mezi klacky.

Když byl celý maják hotový, zbývalo nám umístit nahoru hrníček se smílou, aby maják svítil a celý ho ozdobil bezinkami a trávami. Celá stavba nám trvala celé dopoledne a ještě kus odpoledne, ale vyplatilo se to. Vyhrali jsme.

Po večeri jsme totiž všichni zapálili své ohně na majáčích, které přilákali obchodní lodě, které jsme přepadli. Náš maják byl neoriginálnější a nejhezčí, což ocenila i odborná pirátská porota.

Medvědi – Patrik Malík

Tento den začal velmi divoce, hned na ranním nástupu bylo mučení Štefana Zvolnského a Nicholase Johna za opuštění hlidky. Trest probíhal tak, že si oba členi sundali trička a byl na ně vylit ešus plný studené vody. Takže den začal velice vtipně, ale jen pro některé. Celý den se stavěly majáky a bylo hned všem jasné, že to budou mít nejlepší Medvědové.

K večeri byla uspořádána prezentace všech projektů. Všechny majáky byly moc hezké a všichni do toho vložili vše. Tento den byl velice pěkný a stavění majáků dalo všem zabrat.

P.S.: náš byl stejně nejlepší

Vlci – Pavel Řehák

Den nezačal zrovna příjemně, bylo zataženo a foukal silný a studený vítr. Po snídani byl nástup, po kterém jsme se vydali hledat vhodné místo pro náš maják. Po dlouhém a usilovném hledání jsme toto místo našli. Poté, co jsme objevili místo stavby, začala bouřlivá debata o tom jak maják bude vypadat a z čeho bude postaven. Nakonec jsme se shodli, že bude dřevěná kos-tra vyplněná kameny a šiškami, které jsme posbírali v lese či rybníku. A tak začala stavba. Zatra bodli se kůly do země a začaly se vyplňovat kameny a šiškami, ale stavbu přerušil blížící se oběd, tak jsme se vrátili do tábora a dali si oběd. Po obědě byl odpolední klid, při kterém každý přemýšlel, jak by se náš maják dal vylepšit. Bylo spoustu nápadů, ale nakonec se to nezměnilo.

Kuba Hedl navrhoval spoustu vymožeností, které byli vtipné, ale ovšem velmi pracné. Odpolední klid nám připadal, jakoby trval věčně, ale když skončil, tak se všichni s radostí vrátili ke stavbě majáků. Někdo /Štefan Zvolenský/s takovou radostí, až při běhu po hrázi, za kterou stál maják, zakopl a spadl do louže. Když jsme přišli, čekalo nás nemilé překvapení, spousta kamenů a šišek bylo vypadaných. Nedalo se nic dělat, museli jsme začít znovu. S plnou vervou se do toho pustil Nicholas se Štefanem, kterým to šlo daleko lépe než při první stavbě. Všichni jsme si pak při stavbě dávali více záležit, protože jsme nechťeli, aby nám to znovu spadlo. Kámen po kamínku, šišku po šišce jsme pečlivě skládali a vyplňovali maják. Dílo bylo skoro hotové, jen jsme přemýšleli, kde nám maják bude vlastně hořet.

Po usilovném přemýšlení přišel Milánek s nápadem udělat jílovou mystičku a do té oheň umístit. My se hned s chutí pustili do práce. Mystičku jsme nakonec obložili kameny a dostatečně ji vypálili, aby se nerozpadla nebo nepopraskala. Když jsme maják dostavěli, tak jsme šli vařit smělu. Smůla se vařila rychle a my ji nechávali pořádně rozléct. I když nebyť vojty Kolomazníka, našeho druhého vedoucího, byla by rozehrtá rychleji, protože vojta říkal, že tomu rozumí. Ale když nám s rozehráváním pomáhal, nemalou část směly nám vyřil a tak jsme ho pak požádali, aby nás nechal, že to zvládneme. Nakonec i nám se stal malý problém. Hořící směla nešla uhasit. Foukali jsme jako o život, ale nešlo to. Nakonec jsme nádobu přikryli a oheň uhasili. Když se směla dovařila, měli jsme až do večere klid. Po večeri následoval nástup, po kterém se šlo na prezentace všech majáků.

Každá družina odprezentovala, představila svůj maják a řekla například něco o jeho historii nebo zábavnou historku ze stavby. Po prezentaci jsme se rozešli do tábora, ale v tom někdo začal křičet: „Na obzoru jsou obchodní lodě, rychle zapalte světlo v majácích.“ Všichni jsem se rozeběhli ke svým majákům a pokoušeli se je co nejdříve rozsvítit. Chvilí nám to nešlo, ale nakonec se vše podařilo a oheň vzplanul. Po chvíli se k nám dostavila obchodní loď, která nás pochválila, sdělila nám, že jsme úkol splnili a at' jdeme zpátky do tábora a spát.

A tak nám skončil pěkný a pěkně perný den.

Sobota 7. 7. Hančín běh, výměna střelného prachu a táboráček

Chobotnice

I když jsme byli šťastní z věrejšího úlovku, čekala nás dnes další náročná zkouška fyzické zdatnosti „Hančín běh“. Pomineme vítězství velkých zdatných pirátů, ale naopak vyzdvihneme výkon naší malé pirátky Lucky Štefcové, která byla nejlepší z Chobotnic. Ostatní piráti z naší posádky se však také snažili a doběhli zdárně do cíle. Naše instruktorky si s námi šli zahrát pár her, zatímco Kačka Moravčíková s Týnou Kubartovou nám připravovali uměleckou, výtvarnou hru.

Když bylo vše připravené, vrhli jsme se do díla. Před námi visely obrázky od malíře Maneta a my měli za úkol je co nejlépe napodobit. Nebylo to však tak jednoduché, poněvadž každou chvíli jsme směli malovat pouze určitou částí těla. A obrázky byly od místa s barvami vzdálené skoro 20 metrů. Z počátku jsme mohli malovat alespoň rukama, jenže potom přišli na řadu nosy, lokty, kolena, prsty u nohou atd. Vilda Dvořák s Honzou Pekem se projeví, jako skuteční „modelové“, protože se nechtěli uspnout, a tak se snažili malování co to šlo vyhnout. Malování dopadlo tak, že Manet by se mohl stydět. Naše díla byla nejméně stokrát lepší. Ovšem zdaleka nejkrásnější pohled byl na naše barevné obličje a celá těla. Nezbylo nám tak nic jiného, než se odebrat do koupelny a pořádně se vydrbat. Večer jsme si hezky svědomitě udělali procházku po trase plánovaného zřífějšího memoriálu a naposledy si zopakovali vše důležité pro ten zřífější závod. Za odměnu nám velký kluci připravili táborák a my si tak pěkně zazpívali a koukli na vtipné scénky a šli spát.

ně vítězily). Proběhli jsme se při různých honičkách a zatančili při písničce „My dáme ruku sem“.

Vedoucí a velký kluci zatím na náměstí připravili stoly na slavnostní oběd. Sotva jsme se usadili, už nám nosili samé dobrůtky. Byl i dortík a samozřejmě spousta šampaňského pro všechny malé i velké piráty. Vedoucí hráli na kytaru a my zpívali. Vždy po dvou písničkách šel jeden z oddílů předvést svou scénku. Hodně jsme se nasmáli, a když přišla řada na nás, z plna hrdla jsme zazpívali a předvedli tu naši pirátskou.

Když jsem byl pirát to první léto, uloupili jsme všem jejich zlato.

A to zlato krákoře, už je v táboře, utíkali všichni, ruce nahore.

Když jsem byl pirát to druhé léto, uloupili jsme medvědům zlato.

A ten méďa chudej béďa, a to zlato krákoře, už je v táboře, utíkali všichni, ruce nahore.

Když jsem byl pirát to třetí léto, uloupili jsme lištičkám zlato.

A ta liška bum do bříska, a ten méďa chudej béďa,

a to zlato krákoře, už je v táboře, utíkali všichni, ruce nahore.

Když jsem byl pirát to čtvrté léto, uloupili jsme sojčičkám zlato.

A ty sojky všivé holky a ta liška bum do bříska,

a ten méďa chudej béďa, a to zlato krákoře, už je v táboře,

utíkali všichni, ruce nahore.

Když jsem byl pirát to páté léto, uloupili jsme vlčatům zlato.

A ten vlk nemá krk, a ty sojky všivé holky

a ta liška bum do bříska, a ten méďa chudej béďa,

a to zlato krákoře, už je v táboře, utíkali všichni, ruce nahore.

Když jsem byl pirát to šesté léto, uloupili jsme lvíčatům zlato.

A ten lev nemá krev, a ten vlk nemá krk,

a ty sojky všivé holky a ta liška bum do bříska,

a ten méďa chudej béďa, a to zlato krákoře, už je v táboře,

utíkali všichni, ruce nahore.

Když jsem byl pirát to sedmé léto, stal jsem se **CHOBOTNICÍ** za to, a tak je to!

Po krásné oslavě nás ale čekala nemilá záležitost a to balení. Zítra už nám končí tábor a my pojedeme domů. Sice se moc těšíme na rodiče, ale jen přeci bychom tady ještě chtěli se svými kamarády zůstat. Trvalo nám to docela dlouho, tedy kromě Honzy, ten byl snad rychlejší než vítř. Zdenda Felcman byl zase tak důsledný, že si zabail úplně všechno i kartáček na zuby a pyžamo.

Když bylo vše hotovo, šli jsme ještě na poslední procházku po okolí tábora a hráli naše nejoblíbenější hry. Dominik Štemberk s Vildou Dvořákem a Danem Dvořákem se nejraději

uzemí posbírat co nejvíce klíčů. To se nám povedlo a nasbírali jsme jich hodně. Večer po nástupu si každý oddíl vzal všechny klíče, které měli a zkusili otevřít jeden zámek ze sedmi. Povedlo se otevřít všech sedm zámků na truhle, takže jsme se dostali k pokladu. Každý dostal z truhly jeden penízek jako přívěšek na krk. No a nakonec na náš oddíl vyšly poslední noční hlídky.

Lišky – Kačenka Kolářová

Po ranním nástupu jsme škrábali brambory. Potom jsme skládaly kousky mapy, které jsme sbíraly během tábora a pak jsme zbylé dostávaly po L' hodině. Poté nám dal JiPo šifru, kterou jsme měly vyluštit. Celkem nám to zabralo přes dvě hodiny.

Když jsme vyluštily šifru, tak jsme vyrazili a přidal se k nám Pavel Kujan. Cestou jsme hledaly zprávy, které byly zašifrované a vždy se v nich skrýval nějaký úkol – otázka. Pak nás azimut dovedl k posedu nad Koníka, kde jsme nahlásily výsledky šifer a pak jsme hledali klíče, v čemž nám bránili strážci.

K večeru, teda po věce nám odjela Klára Valdhansová.

Na nástupu jsme zkoušeli klíče a společně jsme otevřely truhlu s pokladem, který jsme si rozdělili. Pak spánek

Medvědi – Manuel John

Dnes ráno jsme vstávali v 7:30. K snídání byl jako obvykle chleba. Po snídání jsme se připravovali na závěrečku.

Závěrečku šle každý oddíl sám.

Při závěrečce se muselo na 7 různých míst. Na každém místě byly otázky, nebo šifry (zlomky, abeceda pozadu, posunutá abeceda) a ty byly schované pod mostama, v pařezech, na větvičích atd.

Až jsme dorazili, tak jsme si mohli dělat, co chceme.

Večer jsme hráli hru s trpaslíkama Sněhurkou. Museli jsme dostat sedm podpisů od trpaslíků a pak je donést ke Sněhurce a pak ještě k babičce, která byla žena piráta. Medvědi vyhráli. Pak jsme šli spát.

Pátek 13. 7. Oslava Benových narozenin a závěrečný táborák

Chobotnice

Dnes se nikomu moc z vyhrátých spacáčků nechtělo, byli jsme trochu unavení z věčejší náročné závěrečné etapy a také jsme šli dost pozdě spát a ještě ke všemu byl pátek 13. Nic méně čekali nás Benovy narozeniny a my jsme scénku na jeho počest ještě neměli zcela nacvičenou.

Takže „Chobotničky vstávat a cvičit“, abychom si neuřízli pirátskou ostudu. A tak jsme si sehnali potřebné pomůcky a začali. Šlo nám to jak po másle a tak nám zbyl čas si ještě zahrát pár veselých her. Hráli jsme „Evoluci“, „Luskanou“, „Piráť řekl!“ (při této hře měly jednoznačně navrch naše Lucinka s Bety, které se nenechaly zmást tím co pirát neřekl a jednoznačně

Lvičata – Kačka Novotná, Míša Vlková

Hned po probuzení jsme se vydali k majáku podívat se, zda jsme opět něco neulovali. A taky že jo! Malou dřevěnou loďku s kousky jakési mapy. Zatím se ještě z kousků nedá nic poznat, takže musíme sbírat dál, ale vsadím se, že nás nakonec zavede ke klíčům od velké truhly plné pokladu. Dopoledne běželi všichni plavčíci, piráti a pirátky tradiční Hancin běh. Jelikož do oběda zbývalo spoustu času, učila se lvičata ještě uzly, mapové značky a v lese hrála různé hry.

Odpoledne probíhala pašovací hra. Piráti obchodující s rumem, měli tuto lahodou tekutinu života vyměnit za střeľný prach. Lvičata se s počtem 44 nábojů se střeľným prachem umístila na prvním místě z celého tábora! Hurá! Jupí! Hra spočívala v tom, že každý oddíl měl svůj sklad rumu, odtud vždy s jedním soudkem měli co nejrychleji plout do centrálního skladu, kde jim byl rum vyměněn za střeľný prach, se kterým pak pluli zpět do lviho skladu. Cestou se ovšem museli bránit nejen před vojáky královského veličenstva, ale i před ostatními chamtivými piráty nepřátelských oddílů, které je okrádaly jak o rum, tak o prach, ba co víc – mohly je připravit o holý život. Naštěstí ztratou života hra pro piráty nekončila. V bezpečí skladu v přístavišti poskytovala svým pirátům první pomoc pirátka Míša Vlková. Dostat se ale k ní stálo piráty drahocenný čas a tak bylo lepší o životy raději nepřicházet.

Před večerí se lvičata ještě pilně učila na zítřejší memoriál. Jmenovitě: kytičky, azimut, lodě, mapové značky a uzle. Po večerí byl společný táborák pro všechny piráty.

Pro věrné čtenáře následuje vtíp:

Tygrice napominá malého tygríka, který honí vyděšeného lovce po pralesi:

„Kolikrát ti mám říkat, že s jídlem se nehraje?!“

Sojky – Jiřka Drbohlavová

Po dlouhé době jsme se probudili do trochu přívětivějšího počasí. Zahájením dne byla rozčvička, sice se nám na ní vůbec nechtělo, bohužel co se dá dělat. Nezašili jsme se ani před škrábáním brambor na oběd, ale aspoň už jsme se mohli těšit na Hancin běh, který se běhá každý rok. Všichni vystřelili jako rakety, ale po chvíli nás únava přeci jenom dostihla. Když jsme dobíhali do cíle, zapisovala se naše pořadová čísla. Dneska jsme měli také naplanované vaničky a tak se taky stalo. Na nástupu se vyhlášovaly výsledky z Hancina běhu. Když se setmělo, všichni se přesunuli k táboráku, náš oddíl si připravil zábavnou scénku, pak už se jen zpívalo a veselilo.

Lišky – Eliška Kolomazníková

Dnes ráno jsme po snídání šly škrábat brambory na oběd. Po škrábání jsme vyzkoušeli své síly, nebo nohy v Hancině běhu. Běželo se od tábora kolem lesa, přes pole, kolem lesíka „Elka“, pak jeho spodní částí ke krmelci a zpět po louce na náměstí. První doběhl Standa. Potom jsme trénovali uzle, morseovku, kytky a stavbu stanu na zítřejší Memoriál. Pak jsme hráli různé hry na louce.

Po obědě jsme vyměňovali rum za střelný prach do děl, přičemž nás hlídali vojáci jejího veličenstva. Pak jsme kreslily podle předlohy obrazy pomoci prstů, nosů, a prstů na noze.

Po večeri byl táborák. Pak už jsme šly všichni do hajan.

Medvědi – Krtek Stanovský

Ještě včera se rozdělily hlídky a v deset hodin se začalo hlídat.

Ráno nás Mikiho trouba probudila do celkem teplého a co je důležitější nedeštěvého dne. Při ranním nástupu se vytáhla vlnjka, jako každé ráno a bylo nám oznámeno, že při naší večernější hlídce byla ukradena truhla s pokladem. Nebudu konkrétní, ale stalo se to při hlídce nejménovaného Patrika Malika.

Další, co by mohlo stát za zmínku, byly lodě s kusem mapy, které přes noc uvízly na útesu v blízkosti našich majáků.

Na oběd jsme museli naloupat brambory. Dopoledne jsme pak naštipali několik vrchovatých bedniček dřeva a zničili jednu sekuru. K obědu bylo jako vždy dobré jídlo, ryba s kaší. Otevřen byl znovu Poker saloon.

Polední klid utekl jako voda a po něm následovalo obchodování s rumem a střelným prachem. My jsme byly lodě a pendlovali jsme mezi dvěma přístavy. Domácím přístavem a přístavem obchodníka, který nám směnil rum za střelný prach. Po hře bylo volno a Medvědi, Bobří a Vlci hráli soft, který skončil patem.

Na konci dne byl táborák a po něm spánek.

Neděle 8.7. Memoriál PB + PB + OŠ, závody lodí

Chobotnice

Dnes nás čekal velký závod, který měl prověřit jak naše znalosti, tak i naši fyzickou kondici. Jmenoval se Memoriál. Z Chobotnic vzniklo pět skupinek: Dominik Štemberk a Dan Dvořák, Vilda Dvořák a Honza Pek, Zdenka Felcman a Týna Kubartová, Dodo Wollmanová a Lucka Štefcová, Gigi Franková, Kiki Švancarová a Bety Zemanová.

Vše už jsme měli nacvičené z předchozích dnů, takže to pro nás byla skoro hračka. Většina z nás memriál proběhla bez trestných bodů. Celkovým vítězem z malých dětí se staly Dodo Wollmanová a Lucka Štefcová.

Po prověre na souši následovala prověrka na moři. Sestavili jsme dvě pirátské posádky, jednu pod vedením Kačky Moravčíkové a druhou pod vedením Andy Koničkové. V těchto posádkách jsme se utkali s posádkami Lvičat. Lvičata jsme porazili na celé čáře. Soutěžili jsme ve sprintu na člunech a ve střelbě dělovými koulemi na nepřátelskou loď. Dělové koule představoval namočený toaletní papír a místo soudku se střelným prachem jsme měli kbelík s vodou. Jako nejlepší veslař se ukázala Gigi Franková. Po takové fyzické a psychologické zátěži jsme si večer sotva stihli vyčistit zuby a usnuli jsme, jako když nás do vody hodí.

podarilo poklad odemknout a otevřít. Bylo v něm mnoho zlata a také pirátské medailonky, který každý z nás postupně dostal na památku. Byli jsme hrozně moc šťastní z toho, že jsme dokázali otevřít truhlici s pokladem a část získat, že jsme mohli spokojeně usnout.

Lvičata – Kačka Novotná, Míša Vlková

Tuuutatauu – ráno troubí lodní budič na trubku. Všichni se pomalu dostávají ze svých spacích sítí a oblékají se. Čeká je složitý den. Nejprve složit mapu z dílků, které jsme celý tábor získávali, za nejruznější hry a úkoly. Pak luštění čtyř šifer. Janička Picková, Anetka Filáčková, Katka Benešová a Honzík Picka si věděli se složitým Hadem rady a lvičata mohla pádlovat na první ostrov podle složené mapy. Tam nás čekal první úkol: zjistit datum a místo úmrtí jednoho bojovníka z 1. sv. války. Na druhém ostrově byl zašifrovaný druhý úkol. Zjistit, co znamená INRI. Na třetím pak, jaká písnička se zpívá jako první u táboráku. A na posledním ostrově, jaká vlnjka visí nad vstupem do lihovaru. Kde lvičata zazpívala roztomilým růžovým čuníčkům o třech čuníčkách, co jdou v řadě za sebou.

Na ostrovech byli napsané různé souřadnice. Ty se zakreslovaly do mapy a jejím protnutím vznikl kříž. Ten označoval náš cílový ostrov, kde na nás čekal hlavní pirát Jipo. Po kontrole odpovědi na zadané otázky se plnil další úkol: výlov z obrovské propasti naší lvičady a to bez dotyku rukou. S tím si lvičata ovšem věděla rady a použila dlouhatánské klacky. Loď sice cestou udělala pár kotrmelců, ale nezanechalo to na nás žádné šrámy.

Pak jsme sbírali v ohraničeném území klíče, které hlídali strážci Míša Vlk a Andy Koničková od Chobotnic. Ty nás mohly poslat do vězení, z kterého nás mohli dostat pouze dva dovolní jedinci a to tak, že jim proběhli. Lvičata sesbírala neuvěřitelných 34 klíčů! Ale který bude ten správný? Večer jsme dali hlavy dohromady a zvolili klíče, které vypadaly, že by se hodily do zámku na truhlici. A skutečně! Jeden z klíčů pasoval, a tak Janička Picková otevřela jeden ze sedmi zámků. Další oddíly pirátů se postaraly o zbylých šest. A truhla byla otevřena! Hlavní pirát Jipo nám pak všem rozdělil kořist a my mohli v klidu usínat s uspokojeným srdcem pirátským.

Sojky – Lucka Vavrušková

Ráno po snídani nás čekala závěrečná etapka. Šifry byly docela v poho, teda až na tu první tání nám moc nešla. Taky kvůli tomu jsme vyrazili až třetí. Bobří a medvědi vyrazili před náma s velkým náskokem a lišky a vlci nevytáhli na to, že by se chystali odejít, protože když jsme odcházel, tak někteří tancili na palubě. U jednoho stanoviště jsme měli jako úkol vyzvednout si lodičku, netušili jsme, že budeme muset odolávat pokušení, které nám nabídl místní zemědělec a to svézt se na traktoru na další stanoviště. Nakonec jsme odmítli, museli jsme pokračovat po svých. Ale nabídka to byla lákavá! Pokračovali jsme na další stanoviště.

Cestu jsme si krátily a najednou nás naše zkratka dovedla mezi stádo krav. Do cíle jsme dorazili jako 4. V cíli jsme museli Jipovi říct všechny odpovědi z předchozích stanovíšť. Před námi jako 3 odpovídali medvědi, ale protože nevěděli všechny odpovědi, posunuli jsme se na konec na 3. místo. Hurá! Další úkol, ale už poslední byl v lese, kde jsme museli v označeném

najít různé bylinky a léčivé stromy. Po obědě jsme ještě vyráběli krabičky na naši léčivou medicínu, do které pak usušené bylinky dáme. Odpoledne bylo ve znamení lovu symbolů, hledání tenisáku, hádání názvů stromů a trefování se do stromu.

Večer jsme lovíli podpisy od ježibaby Vojtěchy, neboť našeho kapitána zaklel zlý černo-kněžník a ten slíbil, že ho znovu odčaruje, pokud získáme co nejvíc podpisů od jeho milienky ježibaby. Ta je ovšem nedávala jen tak pro nic za nic, ale za podpis od slícné Sněhurky Ondřejky, ta zase trvala na podpisech od všech sedmi trpaslíků, kteří je však také nedávali zadarmo. Museli jste splnit mnohdy nadlidské úkoly: například hezky poprosit, zazpívat ukolébavku, pantomimicky předvést velrybu, udělat pět dřepů či vypočítat náročný matematický příklad apod.

Čtvrtek 12. 7. Získání pokladu!

Chobotnice

Hned po zatroubení budíčku, jsme všichni rychle vyskočili ze spacáků, protože jsme se těšili na to, že dnes získáme klíče od truhly s pokladem. Dokonce i Dominik Štemberk se Zdenkou Felcmanem dnes rychle vstali a oblékli se a to i přes to, že jinak ráno hledají tepláky, ponožky všude možné.

Po snídani už bylo jen nutné zabalit vše potřebné a mohli jsme vyrazit. Mělo to ovšem ještě jeden malý háček, měli jsme sice všechny kousky mapy, ale zbývalo nám mapu sestavit. Po velkém namáhání hlavíček jsme to však zvládli. Hlavními navigátory cesty se stala Gigi Franková a Lucka Štefcová. Na mapě byli nakreslena různá místa, kam máme dojít. Na těchto místech jsme získávali azimut a plnily různé úkoly. Po cestě jsme se neustále předháněli s Lvíčaty, Dominik Štemberk, Zdenka Felcman a Vilda Dvořák hledali zprávy, Bety Zemana, Honza Pek a Dodo Wollmanová rychle luštili, Lucka Štefcová a Dan Dvořák jim pomáhali a Kiki Švancarová s Gigi Franková zakreslovali azimut a všichni společně se snažili plnit úkoly.

Když jsme obešli všechny čtyři vyznačené stanoviště a odpověděli a splnili všechny úkoly, mohli jsme vyrazit na místo, které nás vyšlo po zakreslení všech azimutů. Cílové místo bylo u posedu v zadním lese. Bohužel nás cestou předběhla Lvíčata, takže jsme tam museli rychle vydat. Po příchodu jsme museli ulovit ztroskotanou lodičku a JiPovi říci výsledky našich úkolů. Jelikož jsme je měli všechny správně a Lvíčata jeden nevěděl, náš čas se vyrovnal. Společně jsme se tedy mohli vrhnout do území s klíči, které střežili strážci. Po urputném boji jsme získali přibližně třicet klíčů a doufali, že jsou mezi nimi ty správné do truhly. Ještě než budeme moci otevřít poklad, musíme se jít umýt do vaniček, protože se blíží konec tábora a rodiče nás musí doma poznat.

Po večeri nastal čas společně otevřít truhlu s pokladem. Všichni jsme stáli nastoupení okolo truhly a postupně každá posádka chodila zkoušet své klíče. Každý pirát z Chobotnic dostal přidělit klíčů a šel je zkoušet do všech zámků truhly. Nakonec Dominik Štemberk měl jeden správný a tím se mu podařilo otevřít první zámek. Postupně se společně všem posádkám

Lvičata – Kačka Novotná, Míša Vilková

Dnes byl velice náročný den pro všechny piráty a pirátky. Dopoledne se běžel tradiční memoriál. Kromě již známých stanovišť, jako uzle, azimut, kytka, zdravotvěda, morseovka, mapové značky atd., se letos objevila i disciplína „poznávání lodí“. Správný pirát musí přece již na dálku poznat, které lodi jsou obchodní, a tudíž skrývají lákavý lup v podobě drahého indické- ho či amerického zboží. A naopak, před kterými má vzít raději plachty do zaječích, neboť jsou to lodě válečné.

Po odběhnutí dětí běželi také ve dvojicích i vedoucí. Lvíčata fandila nejvíce nadějně sportovkyni Míše Vilkové, která běžela s Honzou Mládkem. Naše favoritka nás nezklamala svoji rychlostí ani znalostmi, a tak jí lvičata už viděla na prvním místě. Ovšem co se nestalo. Na posledním stanovišti se všechny naše naděje rozplynuly poté, co Míša Vilková nezdolala pírátské prkno smrti a zahučela do vody! To nás velice zklamalo, ale i tak to byly skvělé závody a všichni náročný memoriál zvládli. Za odměnu pak dostali přidělit pečených létacích ryb a rumu k obědu.

Odpoledne mohli vesničané ostrova sledovat z pobřeží na klidném moři pirátění. Oddily pirátů nejdříve zavodily v rychlostní jízdě na člunech a poté ve střelbě z ručních kanónů. Vítězství záviselo nejen na zrúcném oku střelců, ale také na důmyslnosti kormidelníků a celkové strategii. No zkrátka vyhrála ta loď, které se podařilo dostat za záď druhé a naházet jim tak co nejvíc papírových koulí na palubu. I po nadějném boji se lvičata setkala s porážkou, nejenom díky zaujatosti uplaceného rozhodčího, nýbrž také díky tomu, že piráti moc necho- dí do školy, a tak neumí správně spočítat zásahy.

Sojky – Pája Lochmanová

Ráno bylo úplně užasně. Snad poprvé svítilo sluníčko a obloha byla jak vymetená. Po snídani a ranním bodování jsme se připravovali na každoroční táborovou tradici, což je memoriál, kde si všedky ozkoušíme naše táborové dovednosti, jako je morseovka, uzle, mapové značky atd.

Mezitím, co se děti připravovali a utužovaly znalosti, vedoucí se rozutekli na svá stanoviš- tě, jako např. poznávání lodí, zdravotvěda, práce s buzolou atd. Celá akce nás téměř do jedno- ho velmi vyčerpala a tak už jsme se těšili na obědek a následně na polední klid. O poledňáku se všichni rozvalovali na sluníčku, opalovali, hráli hry nebo dělali lumpárny a hezké počasí nám vydrželo i na zbytek odpoledne kdy jsme závodili na lodičkách. Večer probíhalo vyha- šování z memoriálu i závodu lodíček, potom už jenom večere a spánek.

Lišky – Šárka Špotová

Dneska ráno se nám posunul budíček až na osmou hodinu, protože je neděle. Dopoledne se běžel Memoriál. Byly stanoviště jako skládání a stavění stanu na čas, poznávání lodí, uzle, mapové značky, buzola, poznávání rostlin a stromů, vysílání a chytání morseovky, zdravotvě- da, kimovka, a přecházení potoka po kladě. Nejdříve běžely děti a potom i vedoucí a instruk- toři.

Po poledním klidu se konaly závody na lodičkách. Byly dvě disciplíny: závod na rychlost a na střelbu. Nakonec jeli vedoucí s instruktorem: holky proti klukům (na rychlost), přičemž posádka kluků dojela jako první do cíle a ještě stihli převrhnout posádku holek.

Až do večerky jsme měli volno a po večerce jsme šli všichni spát. Dobrou noc.

Vlci – Pavel Řehák, Milan Věrtelář

Den začal nádherně. Sluníčko svítilo, váł lehký svěží váněk a bylo příjemné teplotko. Trubka nám oznámila, že je čas vstávat a my s nabuzením do připraveného memoriálu vyskakovali z posteli. Ráno jsme si dali příjemnou a lehkou snídani, jelikož se nikdo nechtěl přejídat, aby nám na memoriálu nebylo špatně.

Rozdělili jsme se do dvojic a pak začal dlouho očekávaný memoriál. 1. disciplína byla za závorou a bylo to stavění stanu. Čenda s Vojtou hlídali, jestli někdo nepodvádí. I když nevím, jak by se dalo u stavění stanu podvádět. Prostě ho buď člověk postaví, nebo ne. 2. disciplína byla v d'olíčku, kde Bára ukazovala lodě a mi měli říct o které plavidlo se jedná. 3. disciplínu měla Dáda. U té si každý vybral 3 uzle a měl je před ní vyhotovit a uvázat. Na 4. disciplíně byl Jonáš, který měl mapové značky. Vždy jsme si vytáhli tři a řekli, o jakou se jedná. Bohužel Jonáš byl záluďný, a tudíž na nás čekali značky, se kterými si mnozí nevěděli rady. Například Anežka byla hodně zamotaná z lomů a jeskyní. Za to takový malý Matej Křepekla měl se všemi mapovými značkami jasno. Kam se na něj hrabali velcí kluci. Následovala 5. disciplína u Mikuláše, kde na nás čekaly buzoly. Tato disciplína potrápila a pozdržela spoustu dětí.

U krmítka byla další disciplína, kterou hlídal Jindra. A co jiného na nás mohlo u Jindry čekat než kytka a stromy. Na 7. disciplíně na nás čekala Tereška s morseovkou, když jsme si u ní nevěděli rady, tak jsme museli odběhnout k rybníku, kde byla pověšená nápověda. Na molu na nás čekala Milada se zdravotvedou. Byli tři otázky pro dvojici, které byly záluďné a leckoho potrápili. Když jsme doběhli po hrázi k potoku, čekala tam Žůza, kde už na nás byla připravena kimovka. Zapamatovat 10 věcí a poté je říci. Poslední úkol byl přechod po Robinově kládě, kde čekali Ropo s Magdou. Kládu jsme měli přelézt tam a zpátky aniž bychom se namočili. Poté se už běželo jen co nejrychleji do tábora, kde na nás čekali vedoucí a stopovali nám čas. Když všichni doběhli, byla krátká pauzička, po které ihned vyrazili vedoucí. Někteří z nás zastoupili jiné vedoucí na stanovištích, po které ihned vyrazili vedoucími byla velká rivalita. Možná ještě větší než mezi námi dětmi.

Oběd byl výtečný a také zasloužený. A pak následoval polední klid kdy všichni nabírali síly, jak jen uměli. Někdo na dece před stanem, někdo četbou ve stanu, někdo hraním karta-mi, někdo spánkem a někdo hraním fotbalu za stanama. Po úžasném poledním klidu nás čekal soubor na lodičkách. Bylo to rozdělené podle oddílů. 1. disciplína byl sprint, který byl chvilkami opravdu dynamický. Ještě když se Vojta, jako správný rozhodčí nalodil s Jonášem do jejich malého nafukovacího člunu a celou soutěž korigovali z vody. Někdo nemohl ani pádlovat jak se smál, když viděl, jak ti dva vedoucí plují na člunu metr padesát na padesát centimetrů, ani to ne. 2. úkol více zábavnější Kuličky z namočeného toaletního papíru se há-zejí soupeři do lodí, čím dál, kdo více zásahů tím lépe.

očích šátky, abychom neviděli, čtvrtá etapa byla balancování se šaví na ruce. Šavle nebyla samozřejmě opravdická, ale byl to jen klacek, ale stejně to bylo dost náročné, jeden z nejlepších byl Milánek Věrtelář.

Středa 11. 7. Hledání bylinek, Sněhurka a sedm trpaslíků

Chobotnice

Rozhodli jsme se, že i dnešní den zahájíme výletem. Tentokrát jsme se vydali do nedalekého lesa u Kopanin. Tam jsme si zahráli několik her na schovávanou, ale také jednu velmi zajímavou hru s básničkami. V lese byly rozmístěny kartičky s různými pirátskými verši, které jsme se měli naučit a co nejrychleji doběhnout k Týně Kubartové a básničky jí říci. Všichni jsme se moc snažili, ale asi nejlepší paměť prokázaly Dodo Wollmanová a Bety Zemanová. Později jsme pochopili, co dané verše měli znamenat. Dohromady to totiž byla písnička naší scény na Benovy narozeniny. Na zpáteční cestě do tábora nás čekalo překvapení. Kačka Moravčíková nám připravila matematickou hru. To abychom o prázdninách nezapomněli. Naším úkolem bylo počítat, odčítat, násobit či dělit čísla, které jsme po cestě nacházeli a nakonec Kačce Moravčíkové říct správný výsledek. I když nás hra bavila, běhali jsme od čísla k číslu, tak ale ty výsledky! No nic se tentokrát neděje, jsou přeci prázdniny.

Po obědě nás čekalo „Bramborové pole“ než Kačka Moravčíková s Týnou Kubartovou pro nás připraví další zábavnou hru. Když si pro nás přišli a řekli nám, že se máme obléknout na loď, vyfasovat pádlo a zároveň si zavázat oči, vyděsily jsme se. Se zavazanýma očima nás naložili na loď a vypluli jsme. Na rybníce jsme se všelijak točili a my jsme se začali bát, kam nás to vezou. Přistáli jsme někde u břehu, opatrně vystoupili z lodí a pak už nás čekalo dobrodružství, které prověřilo náš hmat. Každý šel tak, že se přidržoval lana, v případě, že narazil na količek s ponožkou, tak do ni sáhl, aby zjistil, co ponožka ukrývá. Byly to různé předměty. Když jsme došli nakonec, tak jsme měli napsat nebo říci Kačce Moravčíkové a Týně Kubartové, jaké předměty v ponožkách byly. Všichni jsme se potili, abychom si vybavili, co nejvíce předmětů, ale Grigi Franková a Lucka Štefcová si zapamatovali úplně všechny.

Naplnili jsme si bríska na večeri, abychom mohli vyrazit do lesa hledat trpaslíky a Sněhurku a shánět jejich podpisy. Už se seřilo a my pobíhali po lese a plnili různé úkoly za podpis jednotlivých trpaslíků. Když jsme jich nasbírali sedm, od každého trpaslíka jeden, mohli jsme vyrazit za Sněhurkou, od které jsme potřebovali podpis, abychom mohli za ježíbabou. Bylo to zábavné, až na to, že občas jsme některé trpaslíky nemohli najít, nebo nám usnuli přímo před očima. Setmělo se a my museli opustit trpaslíky a rychle zalezt do spacáků, abychom nabrali dostatek sil na zítřejší závěrečné hledání klíčů k pokladu.

Lvičata – Kačka Novotná, Miša Vlková

Hned po snídani se vydala Lvičata s Liškami do lesa, kde hledali lék pro nemocného Iva. S ohledem na úspěšný dendrologický průzkum přechodí dne, jim nedělalo žádné problémy

nástupu jsme dostali opět pár kousků mapy, které sbíráme již od začátku tábora, abychom věděli, kde máme hledat klíče od již zmínovaného pokladu. Už jich máme hodně.

Potom jsme si zabalili batůžky a vydali se na výlet do Lukavce. Zastavili jsme se na poště, v obchodě a nakonec prošli parkem až na prolejšačky. Byli jsme jak v ráji a vůbec nám nevařilo, že je vše vlhké a špinavé. Naše instruktorky byly také velmi spokojené, koupili si dortíčky a spokojeně je papkali. Hru o nejspínavější zadek vyhrála Lúca Štefcová, a druhém místě skončila Kiki Švancarová a pak Dodo Wollmanová s Dominikem Štemberk.

Odpoledne na palubě lodi probíhali různé soutěže a utkání pirátů. Tak jsme nakládali loď, balancovali s mečem, což nám moc hezky předvedli Jonáš Hecht s Honzou Mládkem. Pak jsme taky chodili poslepu po lodní lávce. Protože jsme toho měli my Chobotnice ještě málo, tak jsme si šli zahrát ještě jednu zajímavou hru – Štafetu se slovy, která spočívala v tom, že Týna Kubartová prvnímu ze štafety vyslala nějakou vtipnou básničku, kterou se musel naučit a poté ji naučit dalšího a ten zase dalšího a až poslední doběhl zpět k Týně Kubartové a tam se snažil ji co nejpřesněji přednést.

Plní básniček a zážitků jsme usnuli utahaní jako ... no prostě jako Chobotničky.

Lvičata – Kačka Novotná, Miša Vlková

Dopoledne jsme prováděli průzkum dendrologického stavu rostlinstva v okolí, trénovali plížení, abychom nevyplašili lva a ještě si stihli zahrát Škatulata Batulata. Odpoledne nás přerátý čekala zkouška v měření a vážení. Ale ovšem bez metru a váhy. Museli jsme odhadnout, kolik váží 1 litr vody, půl kila kamene, 3 m klacku a to všechno přinést za 30 minut k odborné analýze. Z Honzika Picky se vyklubal výborný fyzik, jistě v budoucnu vynalezne nějaký přístroj, který usnadní pirátům loupení.

Poté jsme trénovali přenášení nákladu z lodě na loď, kde lvičata s přehledem porazila chobotnice levou zadní tlapou. Mnohem těžší byl ovšem přechod po prkne v mlze, a tak většina lvičat byla sežrána krokodýly, poté co popadala přes palubu do moře. Po večeri jsme si kvůli ošklivému počasí hráli na malíře a vytvářeli mistrovská díla v zadní místnosti s Liškami.

Řešení hádanek ze 4. července:

1. Otevřete ledničku; dejte dovnitř slona; zavřete ledničku
2. Otevřete ledničku; vyndejte slona; dejte dovnitř zebra; zavřete ledničku
3. Nepijte zebra. Je v ledničce.
4. Normálně přeplave. Všichni aligátoři jsou přece na lvi svatbě.

Sojky – Anna Laura John

Dopoledne jsme trávili hrami mimo tábor, protože nás přijela navštívit hygienička, tak aby si mohla v klidu prohlédnout náš tábor.

Odpoledne byla etapa, první úkol byl odhadování váhy kamenů, délky klacků a množství vody. Druhá etapa byla přenášení věcí z mola do lodi, což bylo provizorně udělané na náměstí, protože nebylo zrovna přívětvité počasí, a na hrátky z vodou to vůbec nebylo. Třetí etapa pa bylo přecházení lávky do lodě za velké mlhy, s pomocí navigátora, všichni jsme měli na

Když se toto dokončilo, dala se mužská část vychovatelů, závod proti ženské části. Začátek byl napínavý a síly vyrovnané. V půli trati došlo ke srážce, kdy pánové celou srážku kormidlovali a v klidu dojeli do cíle. Dámská polovina vedoucích měla práce pak už i s pádlováním. Mezi tím ještě ale padali vysoké sázky, kdo vyhraje, neboť závod byl ze začátku hodně vyrovnaný. Když se zbytek blížil k cíli, strhla se velká vodní bitva, při které nezástal nikdo suchý.

Pondělí 9. 7. Poklad Dr. Šmaka

Chobotnice

Hned jak jsme ráno vyskočili z postelí, tak se každý běžel, rychle podívat do jaké skupinky hledačů pokladů byl zařazen – tedy kromě nás Chobotnic a Lvičat. My jsme zůstali rozdělení tak, jako po celý tábor na Chobotničky a Lvičata. Šli jsme hledat poklad draka Šmaka. Letos poprvé jsme si ho my menší hledali bez toho, aby nám děti z větších oddílů radily kudy kam máme jít.

Hledali jsme si ho sami. Bylo to mnohem lepší, sami jsme si luštili šifry a nikdo nám do toho nemohl mluvit.

Brzo ráno jsme obdrželi šifrovanou zprávu od draka Šmaka, že objevil poklad, a protože jsme mu sympatičtí, tak nám pomůže ho najít. Drak, ale stále neletěl, tak jsme se ho snažili přilákat. Postavili jsme s Lvičaty ze šisek jeho obrovskou podobiznu a čekali. Draka to zřejmě přilákalo a tak nám u našich majáktů zanechal první stopu. Těsně před obědem jsme se tedy vydali na cestu. Trošku nám po cestě přšelo, ale určitě to stálo za to, protože drak Šmak se nám odměnil sladkoučkým a čokoládovým pokladem, který samozřejmě všem chutnal, ale hlavně překrásnými keramickými medailonky s jeho portrétem.

My Chobotnice jsme byly v luštění šifer lepší než Lvičata hlavně zásluhou Lucky Štefcové, Bety Zemanové, Gigi Frankové, Dodo Wollmanové a Kiki Švancarové a rychlejší v hledání stop díky bystrému zraku Honzi Peka, Zdendy Felcmana, Vildy Dvořáka, Dana Dvořáka a Dominika Štemberka.

Když jsme se úplně mokré a utahaný dostali do tábora. Čekala už na nás večere, kterou jsme všichni okamžitě zhtli a pak ještě následovala sladká tečka v podobě lívanečků s cukrem a skořicí, po kterých se všichni jenom obližovali.

Potom jsme se kvůli dešti museli schovat do úschovny, kde Mikuláš Bургr a Petr Čepice Kulich hráli na kytary a my jsme zpívali a tancovali. Nejlepším tanečníkem večera se jednoznačně stal Dominik. Když už bylo po všem, tak jsme si šli vyčistit zoubky a zalezli si do spacáků a po náročném dni všichni usnuli.

Lvičata – Kačka Novotná, Miša Vlková

Ráno po probuzení byl v táboře neobvyklý zmatek a ruch. Copak se to děje? Za chvíli se dozvídáme o pokladu draka Šmaka, který je blízko našeho tábora ukryt. Lvičata a Chobotnice

museli ovšem draka nejdříve přivolat. A tak z šišek složili na louce jeho znak, aby ho z výšky snadno uviděl a přistál. Zabralo to. Sotva jsme se stihli nasvačit a už běžíme k pobřeží, kde nám drak zanechal první zašifrovaný vzkaz. Máme pokračovat po cestě až do nedaleké osady Kopaniny. Postupně po zašifrovaných stopách se blížíme k pokladu. Těsně před cílem se ovšem strhla bouře a prudký liják. Ovšem poklad byl už cítit a pirátské srdce nás táhlo dál i přes riziko zmoklých kožíšků.

Poklad jsme si spravedlivě rozdělili a vyrazili nazpátek do tábora údajně kratší cestou. V polovině cesty jsme ovšem zůstali stát a nevěřičně koukat. Rozvodněný potok a v dohledu žádný most. Lvičata hned navrhovala, že se podkopeme. Nakonec jsme zvolili cestu vzduchem, a tak se každý snažil řeku přeskočit. Všichni se snažili o svůj největší skok v historii pirátstva. Bohužel pár lvičků si smácelo své tlapičky a někteří i celý kožíšek.

Náštesti pro nás přijeli motorovým člunem a my se za chvíli mohli usušit a převléknout do suchého. Zatímco se naše mokré chlupy sušily, zazpívali jsme si na dobrou noc pár oblíbených písniček jako Utopený pirát, Mokrý příšera či Přeskočte tu strouhu.

Sojky – Anna Franková

Dnes byl na programu poklad Draka Šmaka, já jsem byla ve skupince s Honzou Mládkem a ještě jednou sojkou Luckou Vávruskovou. Poklad se neběhá po oddílech, ale jsou tam smíšené skupinky, malý tentokrát měli svůj vlastní poklad. Dohromady bylo sedm družstev, každoročně vždy na začátku chytáme morseovku, která nás pošle k první šifře, bohužel ta morseovka nám vyluštit vůbec nešla.

Z tábora se vycházelo v pořadí, Vojtova skupinka, Jonášova skupinka, Moničina skupinka, Mišina a Terčina skupinka. Poklad byl náročný, ale i přesto nás moc bavil, prohlídli jsme si okolí tábora, které jsme ještě moc neznali. Na konci u lanovky u Křešina nás čekal Ondřej s azimutem, díky kterému jsme se dostali až k vytouženému pokladu, nějakým sladkostem a přívěšku s Drakem Šmakem.

Bohužel začlo lít ke konci jak z konve tak jsme rychle, rychle pospíchali do tábora, tam jsme dostali výbornou činu, zalehli do spacáku a usnuli v tu ráno, jako když nás do vody hodí. Dobrou noc....

Lišky – Lenka Němcová (Sputník)

Dnes ráno jsme se probudili všichni zimou. Po probuzení jsme všichni vykonali svoji každodenní hygienu.

Dopoledne jsme hrály s Medvědamu, Vlkama a my samozřejmě hry. Nejdříve jsme hrály vlahku a Maršála a Špióna. Potom jsme zkoušeli, jaké by z nás byly molekuly. Následně jsme se zamotali jako štrůdl a jak známo, to nejlepší ze štrůdlu je ve středu a jí se jako první. A tak jsme lidičky ze středu vydávali ven horem přes naše hlavy. Pak jsme utvořili pás a přesouvali jsem se z jednoho konce na druhý po rukách, přičemž onen přesouvaný ležel na našich rukách. Pak silnější holky a kluci vytvořili dvojstup a z vyššího místa jsme jim padali do náruče, někteří i létali.

Konečně jsme šli na oběd, ale u krmelece jsme se museli zastavit. Konečně jsme vyrazili.

K obědu byla kaše s kapustovým karbanátkama. Někomu to chutnalo, jiní si stěžovali, přežít se to dalo.

A po obědě bylo co? No přece náš oblíbený polední klid, kde si všichni konečně odpočinuli.

Po klidu jsme museli odhadovat půl hodiny, půl litru vody a půl kilogramu kamenů a ještě 3 metrový klacek.

Po tom všem jsme přesouvali z jednoho mola na druhý molo věci. Další hra byla se zavazánými očima. Kačka Kolářová nás naváděla na palubu. To bychom nebyly my, abychom nevyhrály.

Na nástupu jsme měli menší divadlo. Soutěžili jsme v balancování s klackem.

Stáhli jsme vlahku, udělali hygienu. A dobrou noc, sladké sny a nerušte prosím.

Vlci – David Štefec

Dnes jsme měli hledat poklad draka Šmaka. Po snídani, ke které bylo pečivo s máslem a marmeládou, si všichni sbalili věci a rozdělili se do skupinek, které vedli: Jonáš, Vojta, Mikuláš, Honza Mládek, Terka, Monča Týf. a Jindra.

První šifra byla pískána morseovkou, kterou první vyluštila Vojtova skupinka. Jako poslední sice morseovku vyluštila Honzova skupinka, ale probojovala se postupem až na 5. místo. Vota měl velmi kvalitní skupinu. Tak jako jeho první skupinka vyrazila, tak také našla poklad. Vojtové a Jonášové skupince se také podařilo dojít do tábora před příchodem velkého deště. Ostatních 6 skupin se pomalu setkalo na konci u pokladu a postupně se vydali do tábora. Na neštěstí však před zadním lesem chytili zbývající skupiny pořádný slejvák a téměř všichni byli úplně mokří. Mokré věci jsme si dali usušit do mlíkárn a vybalili si vše mokré. Většina z nás po namáhavém, ale zato napínavém pokladu usnula, kromě těch kteří byli na namáhavé pochody zvyklí.

K večeri se všichni sešli v úschovně, kde jsem si snědli večeri a až do večerky zpívali. Po večeri jako každý den, jak to tak bývá a všichni už to znají, se šla vykonat hygienu a nic jiného než spát.

Úterý 10. 7. Etapy na náměstí

Chobotnice

Dnes byl budíček až v 8 hodin. Po včerejším pokladu draka Šmaka, byli všichni ještě trochu unavení a ošklivé počasí nám na dobré náladě také nepřidalo.

Vše se, ale změnilo troubnutím snídane. Byl totiž rohlík s nutelou a všichni okamžitě propadli čokoládovému šílenství. U nás malých dětí to je zcela normální, ale vidět Ivánka Hermelů, jak obthá všechny stoly, zda ještě nemají trochu čokolády, bylo poněkud zvláštní. Na